

Den Esoteriske Lære

Hardy Bennis

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

DEN ESOTERISKE LÆRE

Hardy Bennis

INDHOLD

- Indledning.....s. 5
- Kosmologi.....s. 7
- Det æteriske energifelt.....s. 10
- De psykiske centre – Chakraerne..... s. 13
- Mennesket & Naturens syv planer..... s. 17
- Involution & Evolution..... s. 21
- Gruppesjæle & Individualisering..... s. 26
- Sjælens liv – Reinkarnation og Karma..... s. 29
- Døden og det efterfølgende liv..... s. 32
- De syv rodracer..... s. 36
- Atlantis..... s. 39
- Den åndelige udviklingsvej..... s. 45
- Den indre verdensstyrelse..... s. 50
- Visdommens mestre..... s. 53
- Den Nye Verdenstjenergruppe..... s. 57
- Litteraturfortegnelse..... s. 61

ILLUSTRATIONER

- Formernes atomare opbygning..... s. 9
- Kirlianfoto af et blad og en kompasnål..... s. 10
- De 7 primære chakraer..... s. 13
- De 21 sekundære chakraer..... s. 16
- Skematisk fremstilling af menneskets struktur..... s. 18
- Monadens involution.....s. 22
- Monadens evolution..... s. 23
- Atlantis i sin storhedstid..... s. 40
- Atlantis i forfaldstiden.....s. 41
- Solens og planetens hierarki..... s. 54

INDLEDNING

At beskrive den esoteriske læres historie er som at beskrive en cirkel – evighedens og det uendeliges symbol – den er uden begyndelse og ende. For der har altid eksisteret en esoterisk dvs. ”indre” viden eller lære.

Op gennem historien har den esoteriske lære, så længe der har eksisteret en menneskelig bevidsthed på denne klode, været i de ”indviedes” varetægt. I tidligere civilisationer blev dele af den videregivet i mysterieskoler og indvielsestempler i form af lignelser og symbolske fortællinger. I vore dage er den kommet frem igen men denne gang i en mere videnskabelig eller ”teknisk” form.

Læren skildrer livets og bevidsthedens udvikling fra mineralets stade gennem menneskets selvbevidste liv til højere åndelige tilstande – det, der kaldes ”evolutionen”. Den beskriver menneskets opbygning og funktion og giver praktiske anvisninger på, hvordan man kan samarbejde med evolutionen og på den måde udvikle sin bevidsthed. Den er altså en udviklingslære såvel som en filosofi og en psykologi.

De indviede eller højtudviklede, åndelige mennesker udgør tilsammen en slags indre verdensstyrelse – et åndeligt hierarki af ”mestre” eller ”adepter”. Det var to medlemmer af dette hierarki, der var de direkte initiativtagere til stiftelsen af et organ, som kunne bringe den esoteriske lære ud til en opvågnende menneskehed.

Efter lang tids søgen efter et brugbart redskab til den vanskelige opgave at være budbringer for Hierarkiet faldt valget på en russisk kvinde Helena Petrovna Blavatsky – eller HPB som hun senere blev kaldt. Med den formelle grundlæggelse af Det Teosofiske Samfund i New York i 1875, indledtes en epoke, hvor de dybeste åndsvidenskabelige informationer begyndte at gennemsyre bevidstheden hos interesserede og oplyste mennesker.

Men vi må lægge vægt på ”begyndte”, for verden var meget materialistisk orienteret, og disse nye revolutionerende tanker og ideer vakte voldsom modstand både i videnskabelige og kirkelige kredse.

Det store gennembrud kom med HPB’s udgivelse af *Isis Unveiled (Den utilslørede Isis)* i 1877 og *Den Hemmelige lære* i 1888. Især *Den Hemmelige Lære* kom til at danne grundlag for mange af eftertidens åndsvidenskabelige retninger og new-age-bevægelser.

Men dette var kun første del af hierarkiets frigivelse af esoteriske informationer. Anden del kom i 1919 med samarbejdet mellem den tibetanske mester Djwhal Khul og Alice A. Bailey. Det strakte sig over 30 år og udmøntede sig i 24 bind eller afhandlinger om en lang række esoteriske emner, spændende fra kosmologi og de energier, som ligger bag skabelsen af solsystemer, planeter, med mineraler, planter, dyr og menneskeevolutionen.

Der er i disse bøger fremlagt de mest dybsindige informationer, verden endnu har fået, og dog bliver det pointeret, at det kun er den esoteriske læres ABC.

Tredje del af denne frigivelse af den esoteriske lære kan forventes i det 21. århundrede.

Den esoteriske lære har gennem tiderne haft mange forskellige navne og betegnelser: Den ældste er *Upanishaderne* – en række hinduistiske skrifter, andre betegnelser i historisk tid er *Gupta Vidya*, den evige visdom, teosofi, Rosenkreuzernes lære, tempelherrernes og kartagernes hemmelige lære, men i det videre materiale vil vi hovedsagelig bruge betegnelsen: *Den esoteriske lære*.

KOSMOLOGI

Kosmologi, læren om universet, sol- og planetsystemers skabelse og udvikling, er et af de vanskeligste esoteriske emner at behandle, fordi vores sprog og tænkeevne er tilpasset en tredimensionel verden, og vi i virkeligheden burde operere med op til ti dimensioner, hvis vi ville give et realistisk billede af kosmologiske forhold.

Vi må derfor vende os til det kildemateriale, som utallige generationer af indviede, clairvoyante og profeter igennem hele evolutionen har været beskæftiget med at ordne, nedskrive og forklare. Disse clairvoyante er med deres oversanselige opfattelsesevne trængt ind til sagens kerne og har fornemmet "tingenes sjæl", hvor en almindelig, uindviet iagttager kun ser den ydre form, uanset hvor lærd vedkommende er.

Den kosmologiske lære er nedfældet i urgamle skrifter, som findes i de indviedes arkiver. Op igennem tiden er den blevet opfattet af nye generationer af clairvoyante og profeter, afprøvet og kontrolleret og derefter givet videre til menneskeheden i form af mytiske skabelsesberetninger af den art, man finder i de forskellige tidsepokers hellige skrifter.

I vor tid – nærmere betegnet i H.P. Blavatskys *Den Hemmelige Lære* og Alice A. Baileys *En afhandling om kosmisk ild* – er kosmologien givet i en lidt mere tidssvarende form, og her er grundlaget for læren formuleret som tre fundamentale postulater, læresætninger eller aksiomer, der kan fremsættes på følgende måde:

(1). Når vi en stjerneklar nat betragter det uendelige verdensrum, ser vi kun den fysiske del af det manifesterede univers. Men det første postulat siger, at der "bag" dette skaberværk findes "ét, grænseløst, uforanderligt princip, én absolut virkelighed, som går forud for al manifesteret og betinget eksistens. Den ligger uden for enhver menneskelig tankes eller beskrivelses omfang og rækkevidde".¹

(2). Det andet postulat siger, at "der findes en grundlæggende lov, som kaldes periodicitetens lov".² Den styrer hele manifestationen og er blevet iagttaget af videnskaben overalt i naturen. En vekslen som den, vi ser mellem liv og død, nat og dag, ebbe og flod eller søvn og vågentilstand, er så generel og universel, at det er let at forstå, at vi her står over for måske den mest fundamentale lov i universet. Som det siges i de urgamle skrifter, er verdners opståen og forsvinden som en regelmæssig tidevandsbølge med ebbe og flod.

Alle livsenheder må foretage en tvungen pilgrimsfærd gennem naturens forskellige riger – synlige såvel som usynlige. Ingen livsenhed kan opnå selvbevidsthed undtagen gennem en gradvis opstigning gennem alle bevidsthedsplanerne, fra de indre elementale riger, gennem mineral-, plante- og dyreriget til menneskeriget, og hele tiden sker udviklingen gennem en cyklisk eller periodisk manifestation, man især i menneskeriget kan kalde genfødsel eller reinkarnation.

(3). Det første postulat indebærer, at alt liv i universet er udgået fra det ene, ufattelige liv, hvad enten det er en konstellation, et solsystem, et planetsystem, et menneske eller et atom, og derfor siger det tredje postulat at "alle sjæle er identiske med oversjælen".³

¹ Alice A. Bailey: *En afhandling om kosmisk ild*, s. 37.

² *Ibid.*, s. 40.

³ *Ibid.*, s. 41.

Med disse tre grundlæggende læresætninger eller postulater som udgangspunkt har vi mulighed for at opbygge en arbejdsmodel af verdensudviklingen eller evolutionen i bevidstheden, for vi kan bruge analogimetoden, sådan som den er givet af den egyptiske visdomsgud Thoth, Tehuti eller Hermes Trismegistos, som grækerne kaldte ham. Han sagde: ”Som det er foroven, sådan også forneden – som det er i det indre, sådan også i det ydre – i stort som i småt, der er kun ét liv og én lov”. Med denne metode kan vi både slutte fra større til mindre sammenhænge og fra mindre til større sammenhænge.

Gudsbegrebet, som i mange civilisationers og tidsaldres religioner har stået i et uklart lys, viser sig nu i en helt ny skikkelse, nemlig som en fortløbende række væsener eller ”guder” ordnet i et pyramideformet hierarki med de ”største” væsener omkring toppunktet og ”mindre” væsener ned mod grundfladen.

Ifølge den esoteriske filosofi er universet således bygget op af en uendelig række af systemer inden i hinanden, og de har alle form som den model af atomet, naturvidenskaben har givet os, fordi den åbenbart er den ideelle byggesten, hvad enten det er et mikrokosmisk eller makrokosmisk system, der skal bygges. Ligesom atomet er solsystemet tredobbelt i sin opbygning:

1. Solen – den positive kerne.
2. Planeterne – de negative elektroner.
3. Det kraftfelt, der dannes af vekselvirkningen mellem de to første aspekter.

Mennesket er også tredelt, idet det manifesterer sig som legeme, sjæl og ånd – eller personlighed, højere selv og monade. Som betegnelse for de styrende intelligenser, der manifesterer sig gennem himmellegemerne, bruger man det græske ord ”logos”, som betyder ord eller tanke. Derfor kaldes solsystemets centrale liv og bevidsthed Sollogos, mens planeternes indre ”guddomme” benævnes de planetariske logoi, hvor ”logoi” er logos i flertal.

Som alt andet i universet er Sollogos et væsen, der er i færd med at udvikle sig. Ligesom mennesket manifesterer ”han”⁴ sig for at udvikle et bestemt aspekt af sit væsen, og i dette solsystem er det kærlighedens og visdommens magnetiske kraft, der er målet for udviklingen.

Som centrum for systemet udstråler han sin kraft til alle livsenheder gennem sine syv store energicentre eller chakraer, der kaldes de ”hellige” planetsystemer. Vores Jord har endnu ikke opnået status af en hellig planet, men hører til gruppen af de fem såkaldte ”ikke-hellige” planeter.

Den øverste ”guddom” eller centrale intelligens for vores klode er verdens indre konge, Sanat Kumara,⁵ som er det nærmeste, vi kommer det bibelske udtryk ”Gud”, ”Vorherre” eller ”Den gamle af dage”. Hans aura omslutter hele kloden, og han er det væsen, Kristus refererede til, da han talte om sin ”Fader i himlen” – ”i ham lever vi, ånder vi og er vi”,⁶ som det hedder i Bibelen.

De syv hellige planetsystemer har altså en central funktion i solsystemet som de centre, hvorigennem alle energierne strømmer, og hele solmanifestationen realiseres. Deres besjælende liv kendes som:

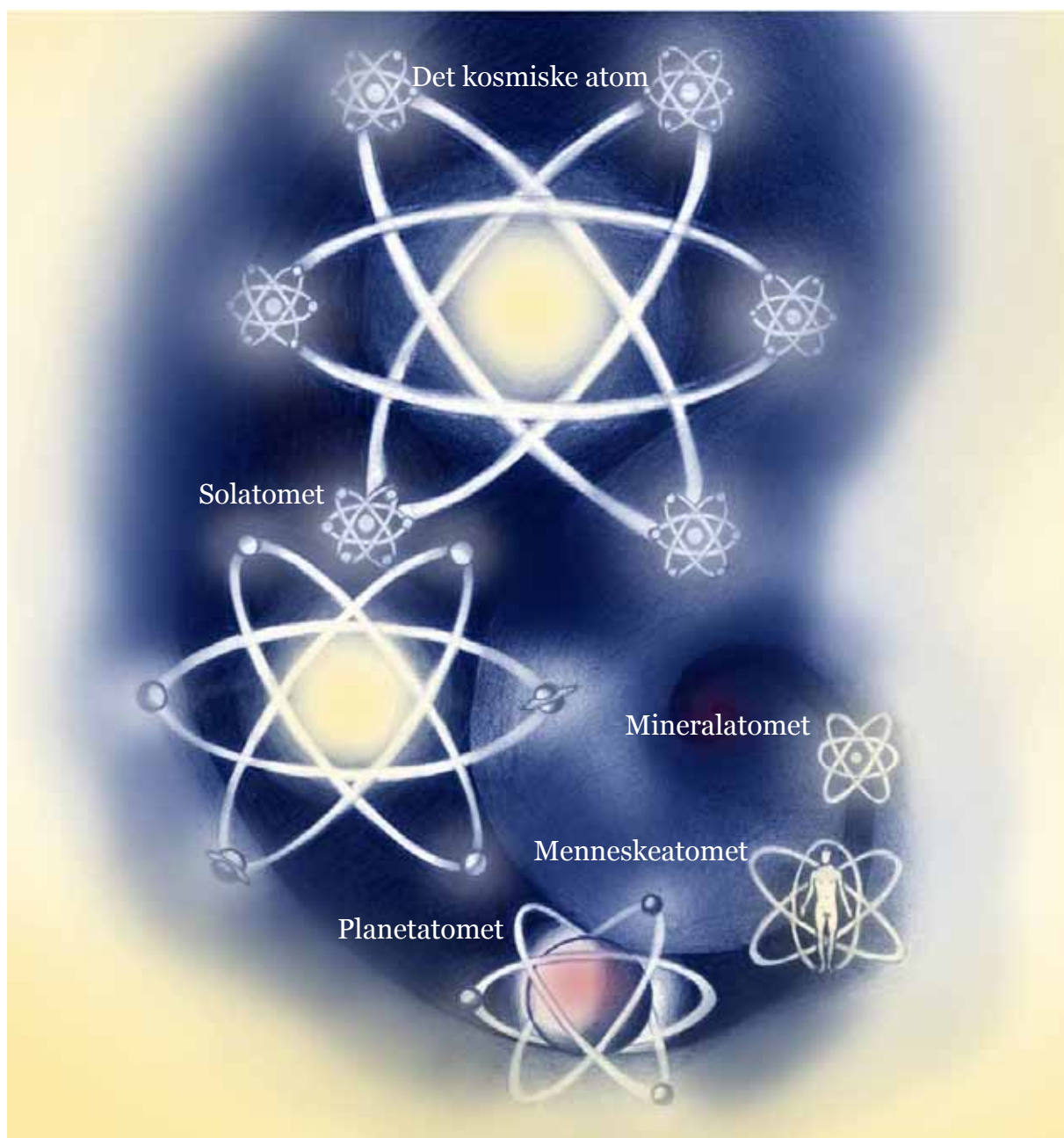
- De syv planetariske logoi.
- De syv ånder foran tronen.
- De syv stråleherrer.
- De syv himmelske mennesker.

4 Et sådant væsen har naturligvis intet køn, men af praktiske grunde omsættes det engelske ”he” til ”han”.

5 Sanat Kumara vil blive nærmere omtalt i senere afsnit.

6 *Bibelen*: Apostlenes gerninger, 17:28.

Vi kan altså opfatte det solsystem, vi lever i, som en levende organisme med en central livsenergi, der via store centre cirkulerer i hele systemet og binder alting sammen til en organisk helhed. De enkelte livsenheder er celler i denne organisme – celler der udvikler sig i et gigantisk fællesskab efter den plan, som er lagt af de styrende intelligenser. Det betyder, at det universelle broderskab, som Det Teosofiske Samfund blev dannet for at realisere, er et faktum i naturen og ikke blot en smuk drøm. Vi mangler blot at realisere det i menneskets verden.

Formerns atomare opbygning.

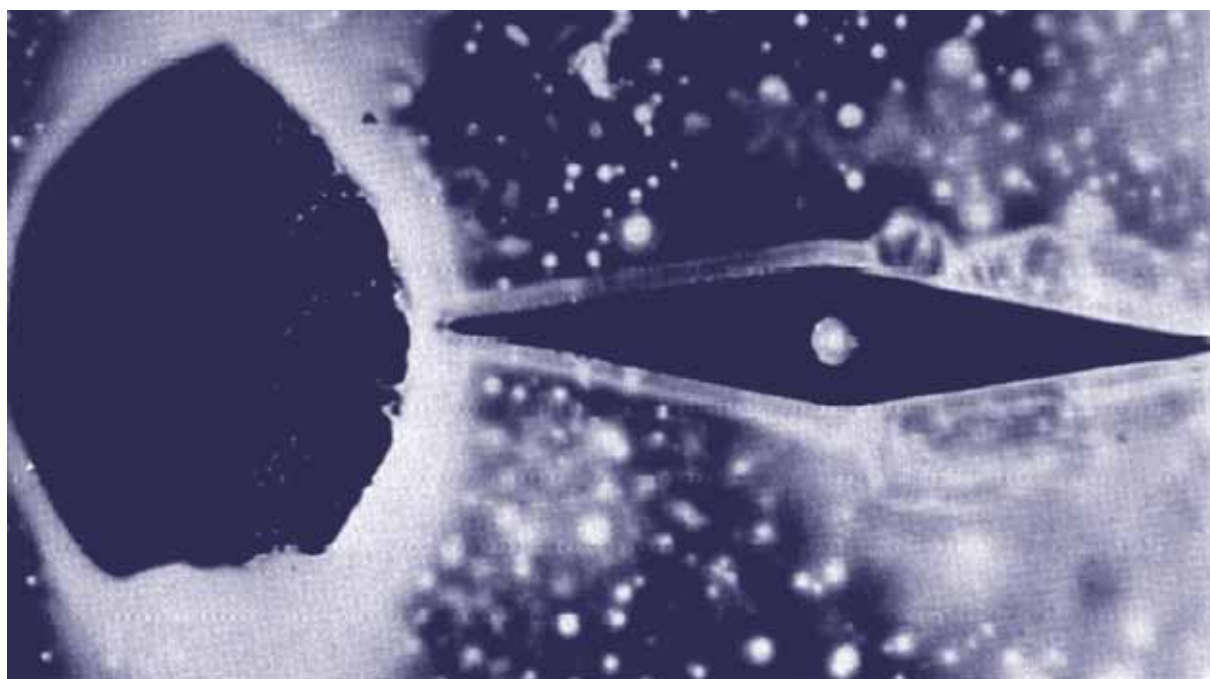
DET ÆTERISKE ENERGIFELT

En af de største gåder, den biologiske videnskab helt frem til vor tid har stået over for, er spørgsmålet om, hvad der organiserer og styrer celleudviklingen i alle organiske livsformer. Hvilken styringsmekanisme bestemmer, hvad der skal blive til nerve-, blod-, hud- eller knogleceller? Hvordan kan en celle vide, hvilken funktion den skal have?

Dette problem syntes at være løst med opdagelsen af DNA-molekylet, men efterhånden som forskningen skrider frem, bliver det mere og mere usikkert, om dette genetiske materiale kan forklare hele problemet.

Samtidig er flere og flere forskere rundt om i verden ved at finde ud af, at der "bag" den fysiske struktur findes et energifelt, som varetager den overordnede styring af den levende organisme. Dette energifelt er ikke et almindeligt elektromagnetisk felt, og derfor er nogle forskere begyndt at kalde det for det bioplasmiske felt.

En vigtig impuls i denne forskning var det russiske ægtepar, Semyon og Valentina Kirlians fotografier omkring 1939 af det, de opfattede som levende væseners "aura". De byggede et apparat hovedsagelig bestående af et lag kondensatorer til frembringelse af et højfrekvent, elektrisk felt. I dette felt kunne de afbilde en lysende udstråling fra blade, frugter, mindre dyr eller menneskelige legemsdele på en fotografisk plade.

Kirlianfoto af et blad og en kompasnål.

Siden har forskere især i Rumænien, Italien, Frankrig og USA eftergjort eksperimenterne og opdaget, at kimen til sygdomme viser sig i denne udstråling, længe før de bryder ud i den fysiske organisme.

Disse forskningsresultater støtter den esoteriske påstand om, at den faste fysiske krop er gennemtrængt og omgivet af en energistruktur, som kaldes det *vitale* eller *æteriske* legeme. Dette æterlegeme er en uhyre fintvibrerende lysstruktur, et slags energiskelet, som i virkeligheden går forud for den fysiske organisme, og som kroppen vokser op indeni. Vi kan sammenligne denne lysstruktur med det ståltrådsskelet, en billedhugger bygger, før han former selve lerskulpturen omkring det.

Vi ser altså, at menneskets fysiske aspekt består af to dele: Æterlegemet og det faste fysiske legeme. Men vi må være opmærksomme på, at der ikke er tale om to selvstændige "legemer", for intet af dem kan fungere uden det andet. De udgør en integreret helhed, som er det, vi kan kalde det fysiske menneske. Æterlegemet består igen af to dele eller har to aspekter med hver sin funktion:

1. Den æteriske dublet, som er selve energistrukturen, støbeformen eller skabelonen for den faste krop. Den udgør en slags arbejdstegning, der rummer koden til hele den fysiske organismes udformning. Hovedstammen ligger i og omkring rygsøjlen. Herfra stråler energilinjerne ud til alle sider i en nøjagtig genpart af nervesystemet og strækker sig nogle få centimeter uden for kroppen i det, som kaldes sundhedsauraen. Sundhedsauraen afsluttes med en æterisk "hud", der bedst kan beskrives som en slags spændingstilstand i de yderste partikellag, på samme måde som molekylerne i en vandoverflade danner en overfladespænding.
2. Ansamlinger af "tungere" æteriske partikler, der er indbygget i den æteriske dublet og knyttet til de enkelte organer. De styrer celleudviklingen og genopbygningen af eksisterende celler og opretholder på den måde cellernes formmønster igennem hele livet.

Når mennesket dør, trækker livet sig ud af kroppen i æterlegemet. Hvis kroppen brændes, går æterlegemet straks i opløsning. Men hvis den begravnes, som det er skik i den vestlige verden, vil æterlegemet blive opretholdt et stykke tid og befinde sig i nærheden af kroppen, ofte svævende over graven i form af de såkaldte kirkegårdsspøgelse.

Vi bliver opmærksomme på æterlegemets eksistens, når en arm eller et ben "sover", for så sker der det, at vi ved at hæmme blodcirkulationen presser dele af æterlegemet væk fra deres normale position. Dermed ophører følesansen, da det er det vitale eller æteriske legeme, der formidler bevidsthedsimpulserne frem og tilbage mellem kroppens fysiske bevidsthed og den indre, psykiske bevidsthed.

Det er det samme, der sker under bedøvelse eller narkose, hvor en del af eller hele æterlegemet midlertidigt drives ud af den fysiske krop, så mennesket ikke kan føle smerte.

Som betegnelsen "sundhedsauraen" antyder, er det vitale legeme nært forbundet med sundhed og sygdom. Det skyldes, at æterlegemet, foruden at fungere som bevidsthedsbro mellem det indre, psykiske og ydre, fysiske menneske, også har til opgave at forsyne hele det fysiske aspekt med vitalitet, dvs. den særlige æteriske energi, som med en indisk sanskritbetegnelse kaldes "prana" – livets ånde. Denne prana strømmer gennem de æteriske kanaler, som i Østen kaldes "nadier", der betyder hule strå, og i Vesten "meridianer", og i dag ser vi, hvordan disse betegnelser bruges i forbindelse med mange alternative behandlingsformer som akupunktur, zoneterapi, shiatsu eller kinesiologi.

Alle former for urte- og naturpræparater, som f.eks. homøopatiske midler eller blomstermedicin, indvirker især på det æteriske aspekt af det fysiske legeme og først i anden række på selve kroppen. Det er derfor, den medicinske videnskab indtil videre afviser disse behandlingsformer.

Men det er ikke kun mennesket, der har et æterlegeme. Alle livsformer har et æterisk energifelt,

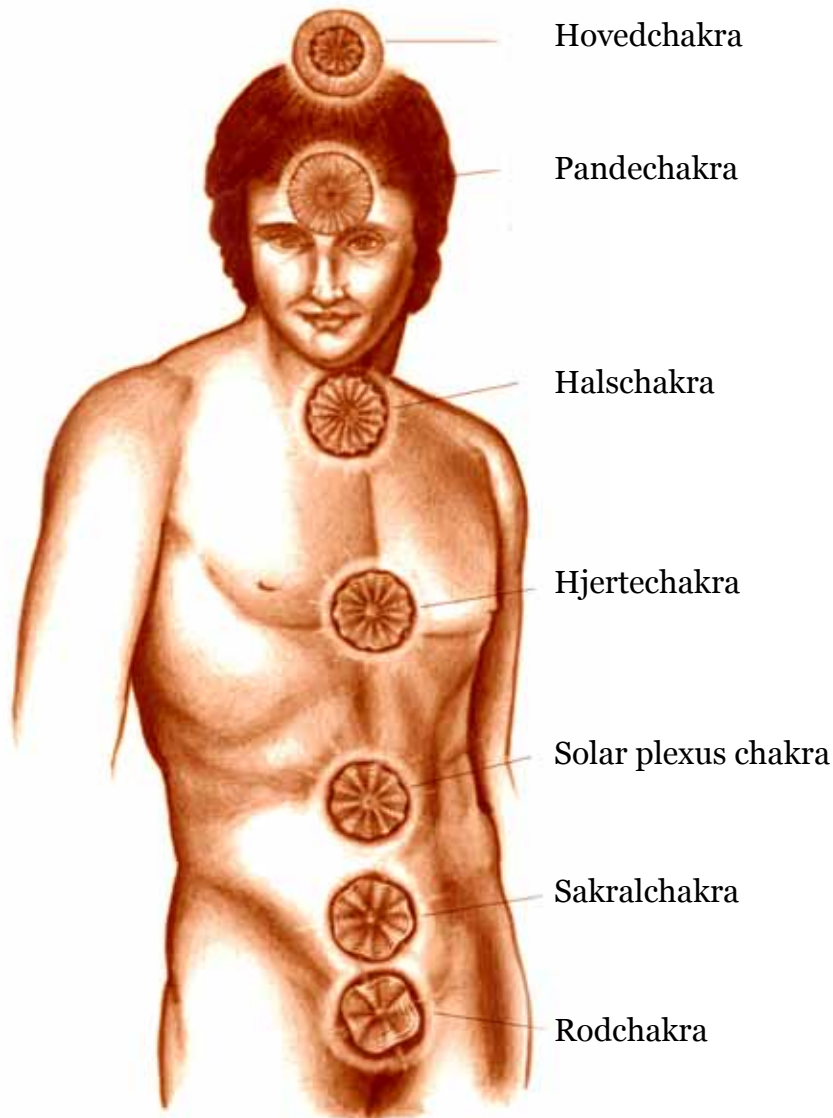
hvad enten det er et mineral, en plante, et dyr, et menneske, en planet eller et solsystem. Man kan udtrykke det på den måde, at f.eks. mennesket med sit æterlegeme lever inden for klodens æteriske legeme, mens vores planet befinder sig inden for solsystemets æteriske rammer.

Det indebærer, at alle himmellegemer i universet er forbundet med hinanden gennem usynlige, æteriske energilinjer, og her har vi det naturlige grundlag for en videnskab som astrologi. Hvis ikke vi havde klodens æteriske beskyttelseslag som værn mod skadelig stråling, ville alt liv på planeten være truet. Og på samme måde som umådeholden brug af alkohol eller euforiserende stoffer kan nedbryde menneskets æterlegeme, kan visse typer forurening og atomsprængninger bryde huller i klodens æteriske beskyttelseslag og forårsage hidtil ukendte katastrofer i det planetariske liv.

DE PSYKISKE CENTRE - CHAKRAERNE

I det æteriske legeme eller energifelt findes der en række knudepunkter eller centre, hvor energien er mere koncentreret end i resten af feltet. De fremkommer ved, at flere energilinjer, nadier eller meridianer krydser hinanden. Centrene findes i tre kategorier:

1. Hvor 21 energilinjer mødes, har vi 7 primære centre, som gennem stilkagtige strømninger munder ud på æterlegemets overflade og danner de 7 primære chakraer.
2. Hvor 14 energilinjer mødes, har vi 21 sekundære centre med tilhørende chakraer.
3. Hvor 7 energilinjer mødes, har vi 49 mindre centre, og derudover findes der flere hundrede endnu mindre centre. Denne kategori af centre kendes af mange som akupunkturpunkter.

De 7 primære chakraer

Vi vil imidlertid koncentrere os om de syv primære centre, da de har en overordnet betydning for alle mindre centre og for vores fysiske og psykiske helbred.

I Østen har man som sagt kaldt disse centres udløb på æterlegemets overflade for chakraer eller lotusblomster, fordi de kan minde om et hvirvlende hjul (der på sanskrit hedder chakra) eller en blomst med kronblade.

Det er disse syv primære centre, som kanalisere de indre, psykiske bevidsthedsimpulser over i de fysiske bevidsthedsorganer: Det autonome nervesystem og centralnervesystemet. Den oprindelige ”kommandovej” for impulserne går via de endokrine kirtler, som producerer hormoner og dermed påvirker nervesystemerne, men evolutionen er ved at udvikle en nyere ”kommandovej”, som springer den langsommelige hormonprocedure over og går direkte til nervesystemerne via naderne eller meridianerne.

Alle vores tanker, følelser, drifter og begær går altså bogstavelig talt ”i blodet” på os, og vi må vænne os til at betragte vores generelle helbredstilstand som et direkte eller indirekte udtryk for de indre bevidsthedstilstandes indvirkning på den fysiske organisme via centrene. Det betyder, at hvert center har både en psykologisk og fysiologisk funktion. Men lad os nu ganske kort gennemgå de syv primære chakraer og deres funktioner:

1. *Rodchakraet* har 4 kronblade og er forbundet med de endokrine kirtler, der kaldes binyrerne. De producerer adrenalin, det såkaldte ”kamphormon”, og det kan derfor ikke undre, at rodcentret kanalisere det bevidsthedsaspekt, vi kalder selvopholdelsesdriften, ind i de fysiske bevidsthedsorganer.

Det er på mange måder et gådefuldt center, for det rummer den stærke kraft, som man i Østen kalder kundalini, og som i løbet af evolutionen vil give alle mennesker grundlaget for en højere, åndelig bevidsthed. Når dette center ikke fungerer, som det skal, kan resultatet være rygmarvssygdomme, visse nervelidelser, vævsinfektioner og svulster.

2. *Sakralchakraet* har 6 kronblade og er forbundet med kønskirtlerne. Dermed udtrykker det menneskets seksualitet og reproduktionsevne. Sakral betyder ”hellig”, og på den måde antyder navnet, at centret formidler en ”hellig” skaberkraft, som ikke alene kan bruges til at ”skabe” nye menneskelegemer med, men også sublimeres eller ”ophøjes” til højere, mentale skabelsesprocesser.

Når sakralcentrets funktion er ude af balance, giver det sig udtryk i enten en overdreven sanselighed, en evig jagt efter seksuelle nydelser, eller en påfaldende mangel på interesse for dette aspekt af tilværelsen. Allerede i menneskehedens barndom for millioner af år siden kom der forstyrrelser i dette centers funktion på grund af et voldsomt misbrug, og det førte til seksuelle perversioner og en åbenhed over for kønssygdomme som syfilis eller gonoré – problemer som stadig forfølger menneskeheden den dag i dag.

3. *Solar plexus chakraet* har 10 kronblade og er forbundet med bugspytkirtlen, der bl.a. producerer insulin. Det er centret, der kanalisere psykiske følelsetilstande over i det autonome nervesystem, sådan at vi kan opleve dem i vores fysiske bevidsthed. Det betyder, at der er en nøje sammenhæng mellem følelsetilstande som sympati, antipati, kærlighed, had, glæde, sorg, tryghed, angst, jalousi eller misundelse og vores indre organers funktioner – især mave, tarm, lever og galdeblære.

Mennesker, der er meget centreret i deres solar plexus center, søger altid idoler, de kan ”læne sig op ad”. De lader sig let rive med af stemninger og er lette ofre for fanatisk propaganda eller anden demagogisk påvirkning.

Psykologisk set findes der nogle meget vigtige aspekter i forbindelse med solar plexus centret. Det

er herfra, impulser til den lavere psykisme kommer, fordi dette center er nært knyttet til følelsernes astrale verden. Hvis det er overaktivt, kan der opstå angsttilstande, "sommerfugle" i maven, mavesår eller en fornemmelse af usynlige væseners tilstedeværelse. Er det underaktivt, kan man få problemer med fordøjelsen og opleve en fornemmelse af emotionel distance til andre mennesker. Andre generelle lidelser, som er forbundet med solar plexus centret, er leversygdomme, leukæmi og visse nervøse symptomer.

Set fra et udviklingsmæssigt synspunkt, kan vi sige, at det på længere sigt er vores opgave at sublimere eller "opløfte" solar plexus centrets energier til hjertecentret, så vi bliver i stand til at udtrykke højere, mere uselviske følelsetilstande og gruppebevidsthed.

4. *Hjertechakraet* har 12 kronblade og er forbundet med brislen eller thymuskirtlen. Som navnet antyder, er det kanal for de højere følelser, som alle mennesker bærer kimen til. Senere bliver det centret for den åndelige kærlighed og visdom, den direkte, intuitive og helt upersonlige enhedsoplevelse, mange kalder Kristusbevidstheden.

Medicinsk set er thymuskirtlens funktion endnu lidt af en gåde, og det stemmer godt overens med det faktum, at dette center for de fleste menneskers vedkommende slet ikke har nået sin maksimale aktivitet på det psykologiske område, og de ledsagende egenskaber derfor ikke er særlig udprægede.

Manglende balance i hjertecentrets funktion kan medføre hjertelidelser, kredsløbsforstyrrelser og bestemte former for nervøsitet, og da thymuskirtlen er forbundet med kroppens immunsystem, kan man forestille sig, at nøglen til en større modstandskraft over for AIDS måske ligger i en udvikling af dette center.

5. Strube- eller *halschakraet* har 16 kronblade og er forbundet med skjoldbruskkirtlen og biskjoldbruskkirtlerne. Med dette center udtrykker vi skabende tankevirksomhed, dvs. den kreative sensitivitet, som kommer til udtryk i fantasi og billedrigdom. At dette center gennemgår en kraftig udvikling i menneskeheden som helhed ses af den udprægede mentale kreativitet, vi finder især inden for videnskab og teknologi.

Når det lykkes at sublimere dette aspekt af tilværelsen overfører vi de seksuelle energier til halscentret. Derved "letter vi trykket" på sakralcentret og gør det lettere for os selv at blive herre over kønslivet.

Hals- eller strubecentret kan også være stedet, hvor fortrængte følelser kommer til udtryk i et neurotisk intellekt eller det, der kaldes "nervøs hals". Mange stofskifteforstyrrelser, halslidelser og lungesygdomme, som f.eks. tuberkulose, er resultatet af manglende balance i centrets aktivitet.

6. *Pandechakraet* har 96 kronblade fordelt på to hovedsektioner og er forbundet med hypofysen. Denne kirtel har en overordnet og styrende funktion i relation til kroppens andre endokrine kirtler, og det fortæller os, at pandecentret er forbundet med koordineringen og integrationen af personlighedens forskellige bevidsthedselementer: Tanker, følelser og driftslivet.

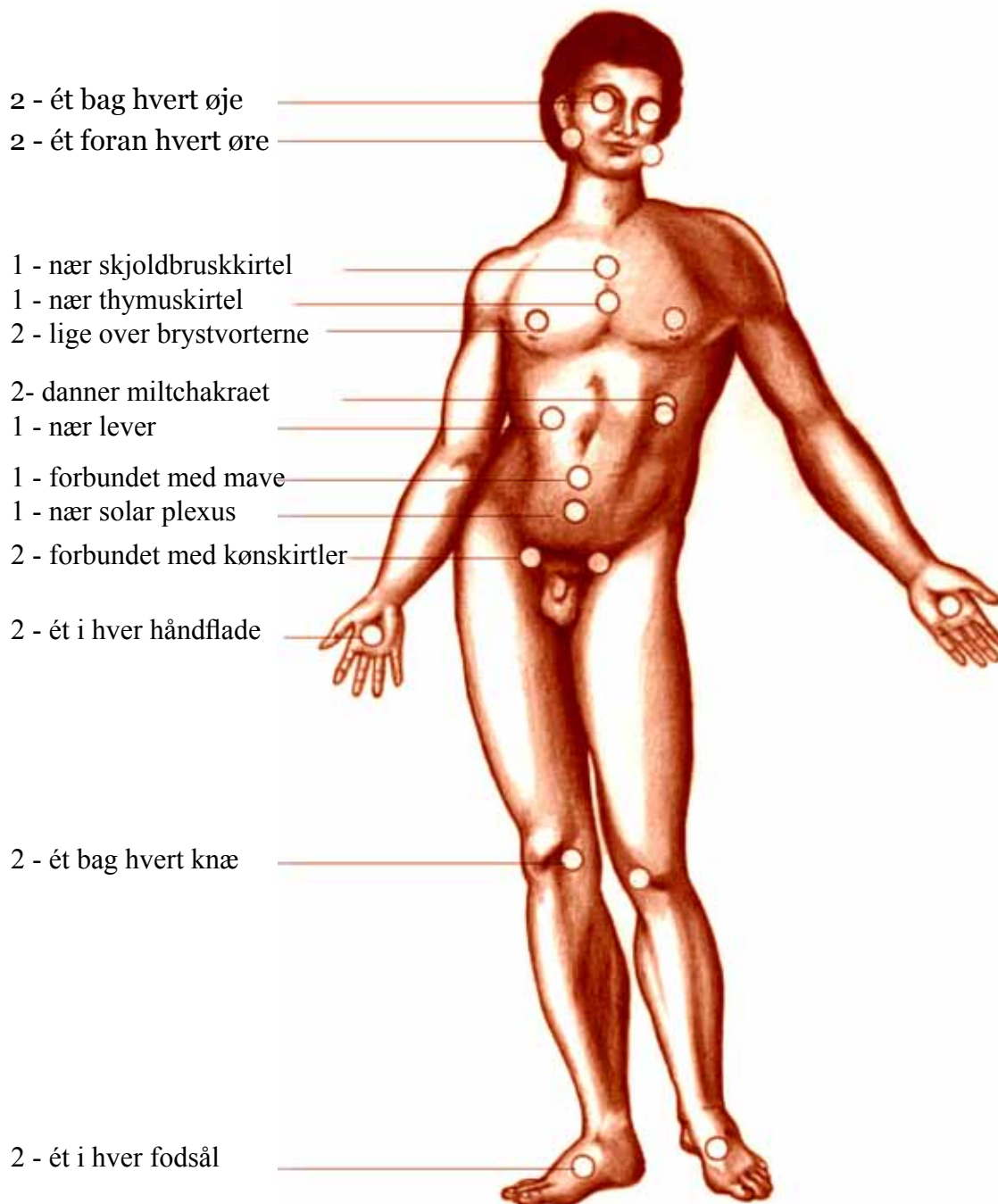
Men samtidig er centret kanal for højere mentale funktioner som inspiration og intuition. Det modtager det abstrakte og symbolske ideindhold, som halscentret bruger i sin kreative aktivitet, og da disse impulser kommer fra sjælen, er pande- eller ajna-centret udgangspunktet for den bevidsthedsbro, mennesket igennem evolutionen bygger ind til sin egen indre, sjælelige og åndelige kerne.

Manglende balance i pandecentrets funktion kan føre til sygdomme i øjne, ører og næse, nervebetændelse, hovedpine, migræne og psykiske problemer.

7. *Hovedchakraet* har $960 + 12$, dvs. 972, kronblade og er forbundet med pinealkirtlen, der også kaldes epifysen eller koglekirtlen. Det er det højeste åndelige center i mennesket og kanal for den åndelige vilje og dynamiske hensigt.

På samme måde som for hjertecentrets vedkommende er pinealkirtlen lidt af en medicinsk gåde, og det stemmer overens med det faktum, at dette center psykologisk er næsten helt inaktivt hos de fleste mennesker, ligesom egentlig åndelig vilje og hensigt er en uhyre sjælden, menneskelig egenskab.

Men centret har dog i fysiologisk henseende en vis aktivitet, og manglende balance kan føre til sygdomme som hjerneinfektioner, svulster, kræft og forskellige former for sindslidelser.

De 21 sekundære chakraer

MENNESKET & NATURENS SYV PLANER

Den esoteriske lære fortæller, at der i solsystemet er syv forskellige stofverdener eller -planer. Med et stofplan mener man en verden, der består af partikler, som er vævet sammen til strukturer, sådan at vi opfatter den som et sammenhængende hele. Partiklerne er karakteristiske ved hurtige svingninger, og derfor siger man, at de "vibrerer" med en bestemt "frekvens", afhængig af partikelstørrelsen.

Foreløbig er de fleste mennesker kun bevidste om den fysiske verden med dens atomer og molekyler, men hvis vi ser nærmere på fysiske atomer, opdager vi, at der er stor afstand mellem atomkernen og de kredsende elektroner. Fysikken fortæller os nemlig, at atomkernens diameter er omkring 100.000 gange mindre end hele atomets diameter.

Det betyder, at der er et stort "tomrum" inden i de fysiske atomer, og i dette tomrum er der mindre "partikler" – så små, at man aldrig vil kunne se dem med fysiske iagttagelsesmidler. De hænger også sammen i strukturer og danner en verden, der er lige så sammenhængende som den fysiske verden.

Inden i denne verdens "partikler" er der igen et stort tomrum, hvor der er endnu mindre "partikler", som danner den næste verden, og sådan bliver det ved, indtil vi har syv stofplaner inden i hinanden.

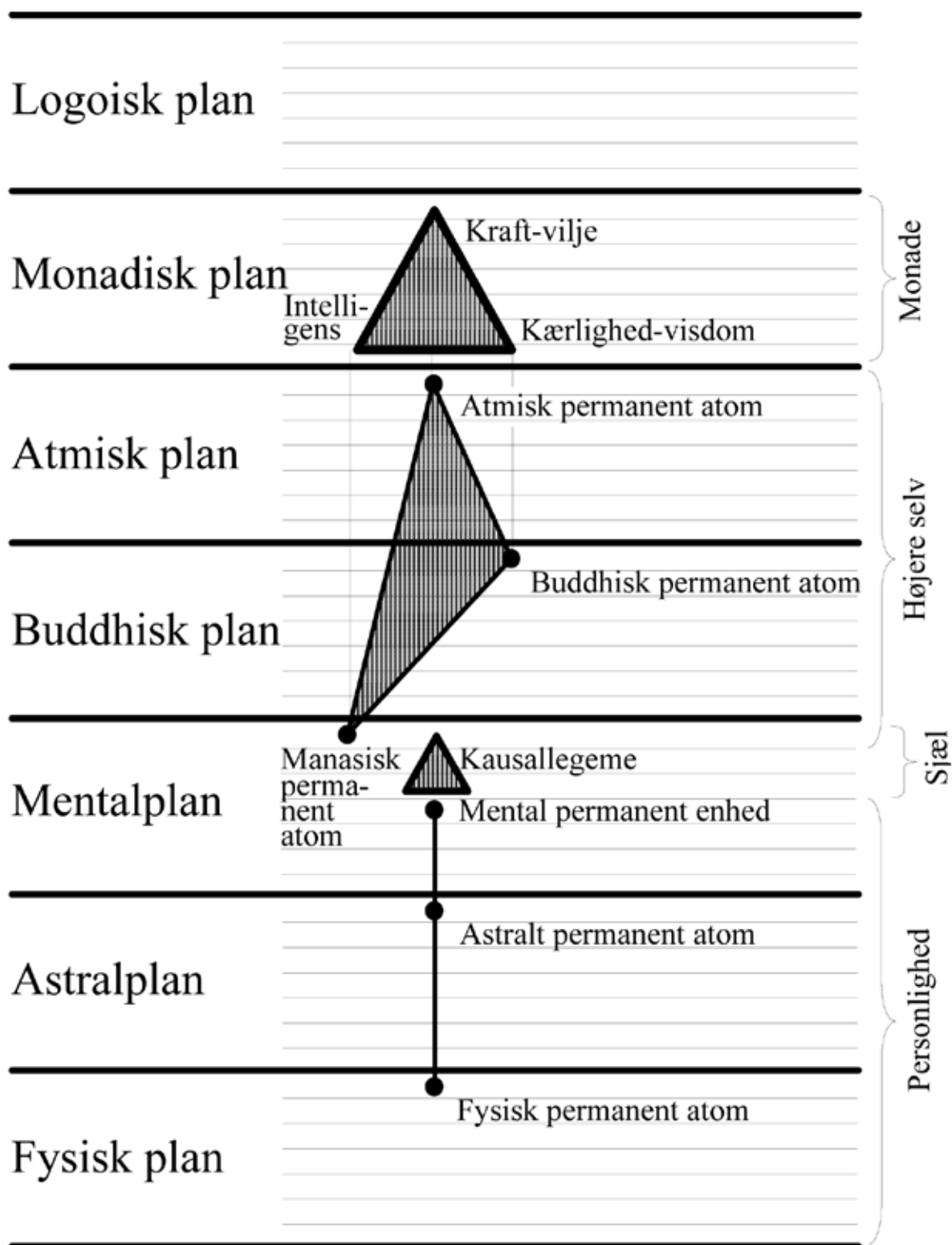
Hvert plan er altså karakteristisk ved "stofpartikler" med et bestemt størrelsesniveau og "frekvensområde", og det repræsenterer et aktivitetsfelt, hvor den menneskelige bevidsthed kan udvikle sig.

Det bliver ofte nævnt, at mennesket lever i tre verdener, og dermed mener man, at vi har et legeme eller en form bestående af de tre "laveste" verdener stof – det *fysiske*, *astrale* og *mentale plan*, som de kaldes.

Hvert plan har syv underplaner eller tilstandsformer, og som fysisk inkarnerede mennesker har vi en fysisk krop, der består af de tre "laveste" underplaners stof, dvs. faste, flydende og luftformige strukturer, samt et æterlegeme bestående af "partikler" fra de fire "højere" eller æteriske underplaner.

Men desuden har vi, som nævnt ovenfor, et følelses- eller astrallegeme, bestående af stof fra den "næstlaveste" eller astrale verden, et tanke- eller mentallegeme, som består af stof fra den nedre del af den "tredje laveste" eller mentale verden, og et kausal- eller sjælelegeme bestående af stof fra den øvre del af mentalplanet.

Det er de bevidsthedsredskaber, vi bruger til at indhøste viden og erfaringer i de 3 verdener, men derudover har mennesket sine "højere", åndelige instanser, som i løbet af evolutionen vil blive bragt til fuld udfoldelse.

Skematisk fremstilling af menneskets struktur

Det betyder, at det giver mening, når Bibelen siger, at mennesket består af legeme, sjæl og ånd. Esoterisk bruger man lidt andre betegnelser, men i princippet er det den samme opbygning, der tales om. Derfor kan vi nu give et oversigt over menneskets opbygning eller konstitution, som den esoteriske lære fremstiller den:

1. "Inderst" eller "øverst" har vi den rene ånd eller *monaden*, som betyder "den ene". Den danner overgangen mellem sit ophav, Planetlogos, og det individuelle menneske, og det er vanskeligt at sige, hvilken af de to parter, den er nærmest knyttet til, ligesom det kan være svært at afgøre, om den befrugtede ægcelle i livmoderen tilhører moderen eller barnet.

Monaden rummer den "genetiske kode" til eller et miniaturebillede af Logos. Det vil sige, at den på forhånd er udrustet med potentielle egenskaber, der sætter den i stand til at udvikle sig til et væsen med samme udviklingsgrad som sit ophav. Vi er altså, som det siges i Bibelen, helt konkret "skabt i Guds billede".

Som lignelsen om den fortabte søn fortæller os, er det monadens opgave at begive sig ud på den lange pilgrimsrejse, evolutionen, som vil føre den gennem alle naturriggerne, inklusive menneskeriget, og tilbage til "faderhjemmet", udrustet med al den viden og erfaring, der sætter den i stand til at fungere som et mægtigt planetarisk væsen.

2. Det næste led er *sjælen*, som den hedder med et bibelsk udtryk. Den bor i kausalleget og er brændepunkt for monadens åndelige energier, som den nedtrapper eller nedtransformerer, så de bliver tilgængelige for det inkarnerende menneske.

På nuværende udviklingstrin er mennesket ikke i stand til at få kontakt med selve monaden, og derfor fungerer sjælen som monadens repræsentant og er den inderste, åndelige instans, mennesket foreløbig kan stræbe efter at nå. Den er sædet for "jeg-bevidstheden" og egentlige vilje og kan betragtes som en slags computer, der opsamler essensen af de mange oplevelser og erfaringer, mennesket samler gennem talrige inkarnationer i de tre verdener, og omdanner dem til egenskaber. Sjælen er altså menneskets indre "guddom", som udvikler sig ved at inkarnere i de tre verdener, og det er vores foreløbige evolutionsmål at få bevidst kontakt med den i vores fysiske hjerne.

3. "Yderst" eller "nederst" har vi *personligheden*, som er det aspekt af os selv, vi er mest fortrolige med, fordi det er den person, vi er, når vi er vågne og bevidste i hverdagen. Personligheden er det samlede redskab, sjælen inkarnerer i i de tre verdener, og derfor er den en kombination af de tre redskaber, vi nævnte ovenfor:

- *Det fysiske legeme* i dets to aspekter: Fast krop og æterlegeme. Det er det redskab, hvormed vi er fysisk bevidste og kan gøre erfaringer og bevæge os omkring i den fysiske verden.
- *Astral- eller følelseslegemet*, der, som navnet antyder, er det "finere" legeme, hvormed sjælen sanser og føler. Det består af en "tættere" del, som er en nøjagtig genpart af den fysiske krop, og en "finere" del, der strækker sig uden for genparten som en ægformet oval, der populært kaldes den astrale "aura". Den er fuld af lysende farver, der ikke blot udtrykker de varige følelsesvaner, man kalder karakteren, men også pludselige emotionelle tilstande, som skyller hen over den.

Når vi er vågne eller "dagsbevidste", overføres astrallegemets følellestilstande til det autonome nervesystem via solar plexus centret, så vi bliver bevidste om dem i den fysiske verden. Men når vi falder i søvn, træder vi i vores astrallegeme ind i den enorme astrale verden, som gennemtrænger og omslutter hele kloden, og her er vi lige så vågne og bevidste som i den fysiske verden.

Astralplanet er, ligesom alle andre planer, delt i syv underplaner, som hver især er hjemstedet for bestemte følellestilstande. De "laveste" underplaner rummer de groveste og mest primitive følellestilstande, og derefter bliver de "finere" og mere "forædlede" for hvert underplan i "opadgående" retning.

- *Mental-* eller *tankelegemet* er det redskab, hvormed sjælen tænker i relation til konkrete forhold. Ligesom astrallegemet består det af en "tættere" del, der er en nøjagtig genpart af den fysiske krop, samt en "finere" del, der strækker sig uden for genparten som en ægformet oval, der kaldes den mentale "aura". Den er fuld af endnu mere lysende farver end astrallegemet, og de udtrykker ikke blot de varige tankevaner i karakteren, men også pludselige tankeprocesser og associationer.

Mentalplanet er delt i syv underplaner, men mentallegemet rummer kun stof fra de fire "laveste" underplaner. Ligesom for astralplanet vedkommende, finder vi de "grove", mest hensynsløse og egoistiske tanker på 7. underplan og de "finere" og mere "forædlede" tankeprocesser på de efterfølgende underplaner.

De "højere" planer, fra og med de tre "højere" underplaner af mentalplanet, er det vanskeligt at sige noget om, fordi de udtrykker tilstande, der er så forskellige fra de fysiske tilstande, vi opfatter med hjernebevidstheden, at vi ikke har ord for dem. Men det har alligevel stor betydning at danne sig et indtryk af dem, og derfor vil vi i det følgende forsøge at give nogle nøgleord om hvert af disse bevidsthedsplaner.

Kausalplanet, det højere mentalplan, kaldes, sammen med det lavere mentalplan, også det "manasiske" plan efter princippet "manas", der betyder den universelle tanke. Kausalplanet er de abstrakte ideers, symbolers og de upersonlige og principielle tankers verden. Det er sjælens hjemsted, og her findes de åndelige, arketyperiske frø eller billedkim, som ligger til grund for hele evolutionsprocessen. Det er det, der har givet denne verden dens navn: Kausalplanet – dvs. årsagsplanet. I løbet af evolutionen gør mennesket sit mentallegeme til redskab for denne "højere" mentale funktion.

Det buddhiske plan har navn efter princippet "buddhi", som betyder den universelle sjæl. Det er hjemstedet for enhedsbevidstheden, den rene, intuitive indsigt, den åndelige kærlighed og visdom, som mange kalder Kristusbevidstheden. Her er den "højere" genpart af "følelseslivet", og det er alle menneskers opgave igennem evolutionen at gøre deres følelseslegeme til et spejl for disse tilstande.

Det atmiske plan manifesterer princippet "atma", der betyder den universelle ånd. Her finder vi den rene, koncentrerede energi, den åndelige vilje, hensigten, formålet og evolutionsimpulsen, den dynamiske fremdrift, som fører alle livsenheder igennem evolutionen og tilbage til deres åndelige udgangspunkt – nirvana. Gennem de "højere" åndelige udviklingstrin gør mennesket sin fysiske livsvilje, selvopholdelsesdriften, til redskab for atmas åndelige vilje.

Det monadiske plan har fået navn efter alle livsenheders inderste åndelige kerne, monaden, den udifferentierede, guddommelige "gnist", der er udgangspunktet for al udvikling på planeten og i solsystemet. Her er de tre åndelige aspekter – vilje, kærlighed-visdom og intelligens – som monaden projicerer "ned" i "atma-buddhi-manas", samlet til en helhed, der kan betragtes som en celle i det mægtige planetariske manifestationslegeme.

Det logoiske plan udtrykker, som navnet antyder, selve den logoiske "guddoms" princip i sin reneste form. Det er det "højeste" plan i solsystemet, og vi har med vores menneskelige forstand ingen mulighed for at forestille os de tilstande, der kan realiseres på dette plan.

INVOLUTION & EVOLUTION

Disse to ord, *involution* og *evolution*, dækker hele den lange pilgrimsrejse, hver livsenhed eller monade må gennemgå, før den har realiseret de potentielle eller ”genetiske” muligheder, den rummer, og udviklet sig til et væsen på højde med sit eget ophav, Planetlogos, og i sidste instans Sollogos.

Hvis vi vil danne os et indtryk af denne vældige udviklingsproces, må vi på mange måder blive som børn igen, sådan som der står i Bibelen, for det er et område, der rummer abstrakte forestillinger og postulater, som er vanskelige at få en klar opfattelse af, og som vi derfor må acceptere som mytiske billeder, på samme måde som børn accepterer eventyrenes verden. Det er påstande, der på nuværende tidspunkt slet ikke kan bevises, og som vi derfor må antage som nyttige og relevante arbejdshypoteser, der danner grundlag for en dybere forståelse af vores egen, menneskelige natur og udvikling.

I tidernes morgen, for mange milliarder år siden, blev monaderne udskilt af den guddommelige natur og ”anbragt” på systemets ”næstøverste” plan, der har fået navn efter dem – det monadiske plan. På dette tidspunkt kan deres tilstand måske bedst beskrives som salig, paradisisk ubevidsthed om alt andet end deres egen verden. Men ”skabt i Guds billede” er de i besiddelse af hele den guddommelige skaberkraft.

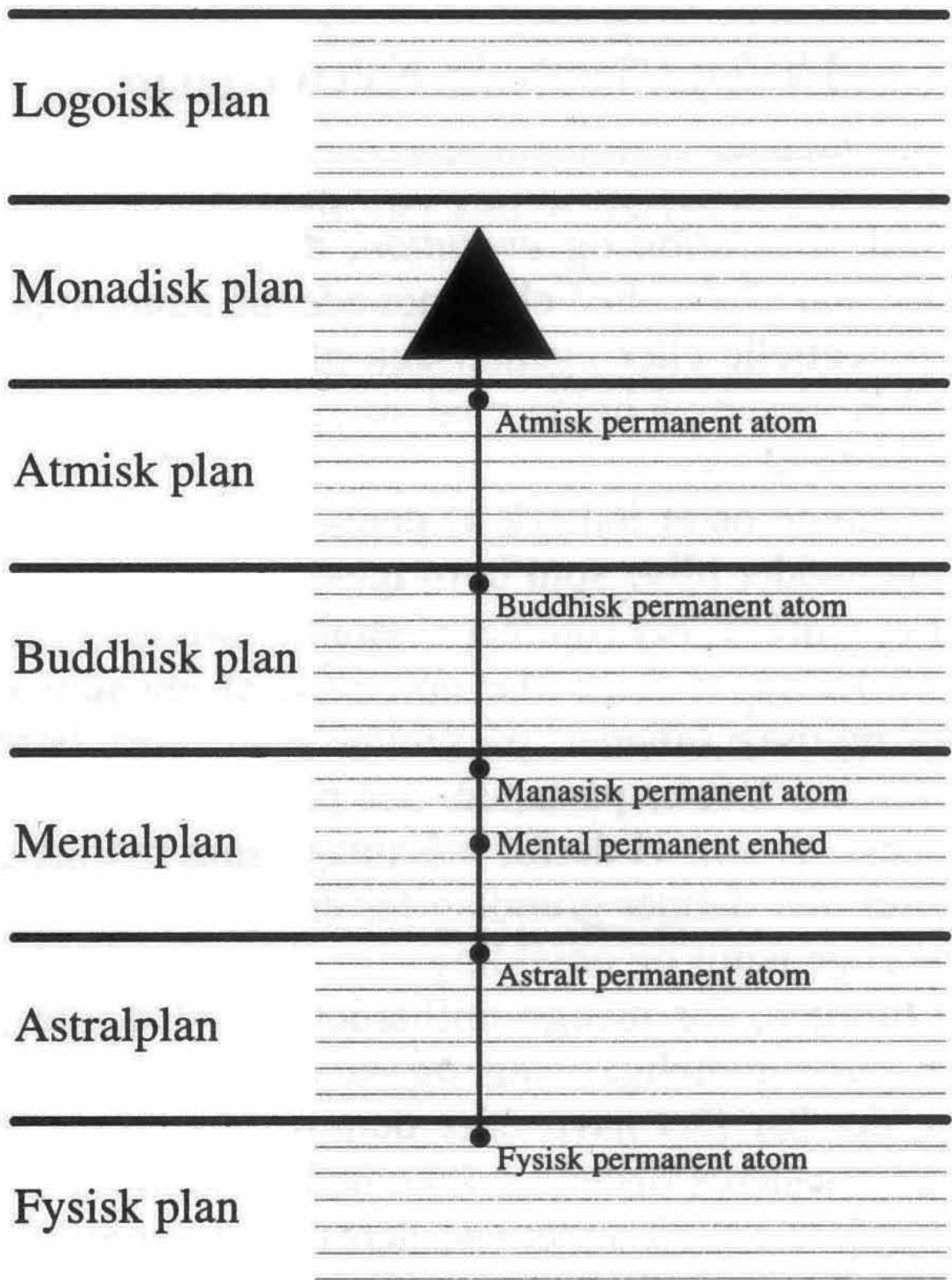
Ligesom et agern rummer den ”genetiske kode” til et fuldvokset egetræ, har monaden i sin natur alt, hvad den behøver for at nå samme udviklingsgrad som sit ophav, og den begynder nu på en proces, der minder meget om det, der sker, når agernet plantes i grøbunden, udsender sine rødder og begynder at optage næring i form af vand og mineraler.

Monaden sender en ”rodtrævl”, en strøm af ren livsenergi, en ”livstråd” eller ”sutratma”, som den kaldes på sanskrit, ned i ”grøbunden”, som er de fem planer ”under” det monadiske plan. Efterhånden som denne ”tråd” bevæger sig ”ned” eller ”ud” i de ”underliggende” verdener, knytter den et atom fra hver verden til sig – dvs. en enhed fra det øverste underplan af hvert plan, samt et molekyle fra mentalplanets 4. underplan – i alt seks enheder, der er forbundet med monaden igennem hele udviklingsforløbet og derfor kaldes permanente atomer eller enheder.

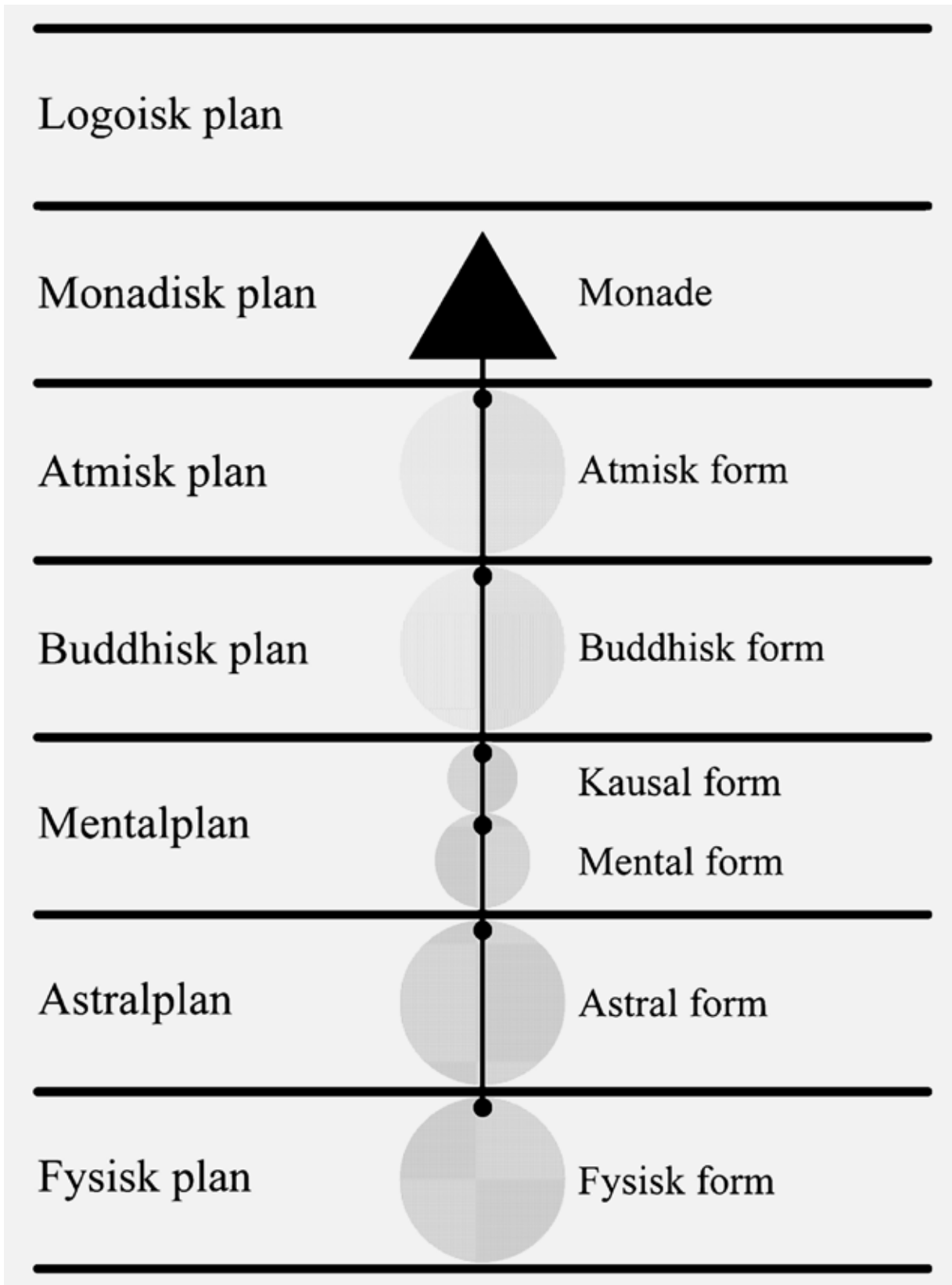
De permanente atomer er monadens udgangspunkt på planerne, og gennem dem begynder den nu, plan for plan, at optage ”næring” i form af de forskellige svingninger eller vibrationer i planernes ”partikler” og stofmasser. Svingningerne oplagres i de permanente enheder, på samme måde som vi i dag kan oplagre elektromagnetiske impulser i computere eller båndoptagere.

Denne ”nedadgående” bevægelse kaldes *involution*, som nærmest betyder ”involvering”, dvs. monadens involvering i stadig tungere stofformer eller -planer. Vi kan også sige, at monaden eller den rene ånd forankrer sig i de fem stofverdener og så småt begynder at lære dem at kende gennem de svingninger eller vibrationer, den oplagrer i sine permanente enheder.

Processen strækker sig over umådelige tidsrum på mange milliarder år, men på et eller andet tidspunkt har monaden slået ”rod” eller fået ”fodfæste” på alle planerne hele vejen ”ned” og er nået frem til den fysiske verden. Her er et slags ”vendepunkt”, for nu begynder en ny proces i modsat retning, den tilbagevendende til de åndelige ”højder”, der kaldes *evolution*, dvs. en udvikling væk fra de ”tungere” eller ”tættere” stofverdener og tilbage til udgangspunktet, det monadiske plan.

Monadens involution

Monadens evolution

Men hvis vi vil forstå denne evolutionsproces, må vi danne os en forestilling om nogle få principielle spørgsmål. Som vi fik et indtryk af i forrige kapitel rummer hver livsenhed tre primære aspekter, som vi for menneskets vedkommende betegner med de bibelske udtryk ”legeme, sjæl og ånd”. Men da der ved begyndelsen af evolutionsprocessen endnu ikke findes så højtudviklede væsener som mennesker, er det bedre at kalde de tre aspekter for liv, bevidsthed og form.

Det er forholdet mellem disse tre aspekter, vi må danne os et indtryk af, og det kan vi ved at sammenligne dem med begreber fra elektricitetens verden. Vi kan sammenligne ”livet” med en elektrisk strøm og ”formen” med en ledning. Naturlovene siger, at når strømmen løber gennem ledningen, dannes der et magnetfelt omkring den, og dette felt kan vi opfatte som det tredje aspekt – ”bevidstheden”. Men lovene siger også, at når ledningen er lige, er magnetfeltet svagt, mens det øges, hvis vi vikler ledningen til en spole. Jo flere vindinger der er i spolen, desto stærkere bliver magnetfeltet.

Hvis vi overfører dette eksempel til de tre aspekter, betyder det, at når livet (strømmen) manifesterer sig i en stofform (ledningen) udvikler det bevidsthed (magnetfeltet), og at jo mere kompleks og sammensat formen bliver (jo flere vindinger spolen har), desto højere er bevidsthedens udviklingsgrad (magnetfeltets styrke).

Det, der sker i evolutionsprocessen, er altså, at der bygges stofformer omkring de permanente atomer eller enheder, sådan at livskraften, der strømmer gennem livstråden, kan udvikle bevidsthed og gennem den lære de forskellige stofverdener at kende. For vi må ikke glemme, at monaden er i gang med en udvikling, som på længere sigt vil gøre den til et væsen på højde med Logos, og det indebærer et totalt kendskab til og en total kontrol over alle energier og stofformer, og dermed alle bevidsthedstilstande, i systemet.

I begyndelsen er stofformerne relativt ukomplicerede, for involutionen ender jo i den fysiske verden, som er ”vendepunktet”, og derfor er de første livsformer, det monadiske liv inkarnerer i, fysiske *mineralformer*. Her har monaderne meget forskellige livsbetingelser. Nogle lever i glødende lava, andre er begravet i indlandsis eller dybtliggende metalårer, mens andre igen skylles omkring med havets bølger eller flyder rundt i atmosfærens luftmasser, og alle disse meget forskellige impulser registreres af det fysiske permanente atom og overføres via livstråden til den spirende monadiske bevidsthed, som på den måde får indtryk af kræfter som temperatursvingninger, tryk eller friktion.

Disse ydre påvirkninger gør et stort indtryk på det indre liv og resulterer i udviklingen af en mineralbevidsthed, der bedst kan beskrives som kemisk affinitet, dvs. stoffers evne til at kende forskel på hinanden og indgå mere stabile kemiske ”ægteskaber” med stoffer, de kan ”lide”, end med stoffer de ikke kan ”lide”.

Gennem denne uhyre primitive mineralbevidsthed får monaden altså sine første egentlige indtryk af en stofverden, for oplagringen af vibrationstendenser i de permanente enheder kan kun opfattes som et forstadium til bevidsthedslivet. Hele faseren kulminerer i ædelmetaller og krystaller, og derefter har det monadiske liv ikke mere at lære i mineralriget og kan derfor overgå til det næste rige – *planteriget*.

Planteformernes langt finere og også mere komplicerede struktur gør det muligt for det iboende liv at blive opmærksom på naturkontraster som lys og mørke, regn og tørke, sol og frost, blæst og læ. Planterne udvikler stor sensitivitet over for disse forandringer, og det er udtryk for en bevidsthed, hvor det følede, sansende nydelse-smerte-element er langt mere fremtrædende end i den ”stive” mineralbevidsthed.

Fasen kulminerer i de store skovtræer, og her er bevidstheden så udviklet, at der også er en svag spire til en mental egenskab som hukommelse i form af erindringen af årstidernes skiften. Nu har det inkarnerede, monadiske liv lært, hvad planteriget kan tilbyde det, og er derfor klar til næste rige – *dyreriget*.

Her bliver livsformerne for første gang i evolutionen i stand til at bevæge sig omkring for egen kraft, og da cellestrukturerne samtidig bliver endnu mere komplekse og fintmærkende end i planteriget, opnår dyrene i de sidste stadier en bevidsthed, som på mange måder kan siges at udgøre det instinktive grundlag for den senere menneskebevidsthed.

Gennem oplevelser af sult og mæthed, tryghed og utryghed, hengivenhed og frustration, glæde og sorg, tillid og mistro udvikler de selvopholdelsesdrift, kønsdrift, forældrestinkt, flokinstinkt og andre grundlæggende bevidsthedselementer, som rummer både følelses- og tankeelementer.

Dyrefasen kulminerer i de højere pattedyr, hvor bevidstheden ”kvalificerer” sig til *menneskeriget*. Overgangen sker gennem den proces, som kaldes *individualisering* – en proces der vil blive beskrevet i næste kapitel.

Nu kunne man få det indtryk, at alle livsenheder slavisk gennemgår naturriggerne fra begyndelsen til enden, før de overgår til næste rige. Men det ikke altid tilfældet, for der er i virkeligheden store overlapninger mellem riggerne, og især mellem plante- og dyreriget. Bevidstheden hos amøber eller andre encellede dyr overstiger ikke den mere avancerede plantebevidsthed, og det betyder, at visse udviklingstrin kan opnås i både plante- og dyreriget. Derfor kan en livsform forlade planteriget, før den har gennemgået hele dette rige. Den skal blot begynde tidligt i dyreriget, mens de livsenheder, som gennemgår hele planteriget, begynder tilsvarende senere i dyreriget.

Men hele dette område af den esoteriske lære er endnu kun uhyre sporadisk belyst, og vi kan derfor ikke gøre andet end at fremlægge en grundlæggende model, som kan give en vis fornemmelse af forholdene i naturen, og så afvente at åndsvidenskabelige forskere tager sagen op og uddyber den viden, vi er i besiddelse af i dag. Lad os derfor slutte dette afsnit med at citere Djeldal ed din Rumi, en sufimystiker, der levede i det 13. århundrede:

”Jeg døde som sten og blev til plante. Jeg døde som plante og blev til dyr, og nu er jeg menneske. Hvorfor frygte døden? Blev jeg nogen sinde ringere eller mindre af at dø? Jeg dør engang som menneske og bliver til et væsen af lys, en drømmenes engel, men min vej går videre. Alt, undtagen Gud, forsvinder. Jeg bliver, hvad ingen hørte eller så. Jeg bliver stjernernes stjerne, der stråler over fødsel og død.”

GRUPPESJÆLE & INDIVIDUALISERING

Vi er nu kommet til et af de vigtigste nøglebegreber i hele den esoteriske lære, nemlig sjælsprincippet. Det kan defineres som det indre liv, der inkarnerer i og udtrykker sig gennem naturens ydre former. Der findes to kategorier af sjæle:

1. *Gruppeshjæle* som kommer til udtryk i mineral-, plante- og dyreriget.
2. *Individuelle sjæle* der inkarnerer i menneskeformer.

Til at begynde med er de mange milliarder livsenheder eller monader, med deres livstråd og permanente enheder, samlet i syv primære gruppeshjæle svarende til de syv store energistrømninger, man kalder de syv stråler.⁷

Disse gruppeshjæle er omkranset af en slags "væg", og efterhånden som udviklingen skrider frem, samler livsenhederne sig i grupper med beslægtede erfaringer, så der vokser "skillevægge" frem inden for de omkransende "vægge" og deler gruppeshjælene op i familier, slægter og arter.

Det betyder, at de primære gruppeshjæle spaltes op i mindre dele med færre enheder, og når evolutionen omsider når frem til den sidste fase af dyretilstanden, er der kun én enhed tilbage i hver gruppeshjæl.

Udviklingen gennem naturriggerne fører altså til, at det ene liv, der oprindeligt blev manifesteret som en mangfoldighed i form af de mange monader, på ny bevæger sig tilbage mod enheden, efterhånden som bevidstheden nuanceres, og egenskaberne specialiseres.

Hvis vi vil prøve at illustrere, hvordan en gruppeshjæl fungerer, kan vi bruge et meget enkelt billede – vi kan sammenligne den med en spand vand. Lad os sige, at vandet i spanden repræsenterer f.eks. ti hundes sjælsprincip. Hvis vi hælder vand op i fem glas, svarer det til, at der er inkarneret fem hunde fra gruppeshjælen. Så længe vandet er i glasset, er hundene individuelle væsener, men når de dør, hælder vi vandet tilbage i spanden, og så kan vi aldrig få nøjagtig den samme hund igen.

De erfaringer, det individuelle dyr gør i sin tilværelse, kan vi illustrere med et farvestof, vi hælder op i det glas, der repræsenterer dyret. Når hunden dør, og vandet altså hældes tilbage i spanden, vil farvestoffet brede sig til hele vandmængden om end i fortyndet form.

Det betyder, at de enkelte hundes erfaringer samler sig til en kollektiv erfaringsmasse, som kommer alle fremtidige, inkarnerede dyr til gode i form af en iboende, instinktiv viden.

Gruppeshjælens kollektive bevidsthed har altså form af instinkter. Det kan være ællingers evne til at svømme første gang, de kommer i vandet, en gråspurvs evne til at bygge en rede, der er nøjagtig magen til den, tidligere generationer byggede, eller fugleflokkes evne til at finde vej sydpå i vinterperioden og tilbage til deres rugepladser om foråret – ofte strækninger på flere tusinde kilometer.

Disse instinkter udtrykker den samlede sum af de erfaringer, alle gruppeshjælens enheder har gjort gennem årtusinder, og gennem denne direkte bevidsthedsforbindelse styrer og leder gruppeshjælens de enkelte dyr, når de er fysisk inkarneret.

⁷ Det fører for vidt i denne lille introduktionsbog at komme ind på videnskaben om de syv stråler, men vi kan henvise til Hardy Bennis' bog: *De syv stråler*, der er anført i litteraturfortegnelsen.

Biologen Rupert Sheldrake kalder i sin bog *A New Science of Life* disse kollektive erfaringsmasser for morfogenetiske felter, og han har med sin forskning skabt en vigtig forbindelse mellem den esoteriske lære og biologien. Gennem forsøg er det blevet påvist, at hvis rotter ét sted i verden lærer en bestemt ting, bliver det lettere for samme type rotter andre steder i verden at lære den samme ting. Forsøgene konkluderer, at rotterne tilsyneladende har en bevidsthedsmæssig fællespulje, hvor mange rotter får glæde af nogle få rotters anstrengelser, hvis de tilhører samme art.

Generelt kan man sige, at jo mere primitiv en art er, desto mere ligner de inkarnerede livsenheder hinanden, og omvendt at jo mere fremskreden udviklingen er, desto mere karakteristiske bliver de enkelte væsener. De nærmer sig med andre ord en tilstand, hvor det kollektive præg bliver til et individuelt præg.

Den endelige overgang fra den kollektive bevidsthed til det individuelle, inkarnerende menneskevæsen, den såkaldte individualisering, sker i slutningen af dyreriget og gælder dyreformer som heste, elefanter, aber, katte, kameler, hunde og måske delfiner.

Oprindelig begyndte individualiseringen i denne planetariske periode som et resultat af nogle højtstående væseners mellemkomst. Men når der så er etableret et menneskerige i naturen, er det de fremskredne dyrs kontakt med mennesker, som er den udløsende faktor. Vi kender alle eksempler på, hvilke utrolige bevidsthedsegenskaber dyr kan tilegne sig i samarbejde med mennesker, og det er klart, at en stimulering af den art er afgørende for, at en livsenhed bliver i stand til at sprænge rammerne for, hvad dyreformen kan tilbyde med hensyn til bevidsthedsudvikling.

Når dyrebevidstheden har nået sin maksimale udvikling, kommer der en kraftig impuls fra monaden gennem livstråden. Den sætter det permanente mentale atom i så voldsomme svingninger, at det samler en "sky" af det højere mentalplans stof omkring sig, og dermed er kausallegemet, den individuelle menneskesjæls bolig, dannet. Samtidig opløses den "væg", som har omkranset gruppesjælen, og essensen af den samlede evolutionære vækst gennem naturriggerne, og især den sidste del af dyreriget, overføres til kausallegemet og kommer her til udtryk som de latente, instinktive egenskaber, mennesker har fælles med dyr.

Dermed er der "skabt" et nyt væsen i naturen, det reinkarnerende menneske, og kausallegemet fungerer nu som den instans, der opsamler de enkelte livs erfaringer og omdanner dem til egenskaber, så mennesket kan udvikle sig i overensstemmelse med den evolutionsplan, der er lagt af det mægtige planetariske væsen.

Da det i vor tid er dyrenes kontakt med mennesker, som udløser individualiseringen, vil mange af vores husdyr være berettiget til at overgå til menneskeriget og begynde at inkarnere som selvstændige væsener. Men allerede for millioner af år siden blev "døren" til menneskeriget lukket for dyrene for på den måde at fremskynde den menneskelige udvikling. Det svarer nogenlunde til at lukke for tilgangen af nye elever i en skoleklasse, når den har været i gang et stykke tid, så læreren med sin undervisning ikke behøver tage hensyn til de nye elever og på den måde sinke udviklingen for dem, der har gået i klassen fra begyndelsen.

Det er et specielt arrangement, som vil vare mange millioner år endnu, men på et eller andet tidspunkt bliver der lukket op igen, og så vil alle de dyr, der i mellemtiden er individualiseret, kunne begynde at inkarnere som mennesker.

Individualiseringen på denne klode begyndte i den såkaldte "lemuriske" rodrace for ca. 18½ millioner år siden. Siden da fortsatte individualiseringen frem til omkring midten af den næste store "atlantiske" periode, hvor "døren" mellem dyre- og menneskeriget blev lukket.⁸

8 Den lemuriske og atlantiske rodrace og deres kontinenter vil blive nærmere omtalt i afsnittet *De 7 rodracer*.

Det var en periode på adskillige millioner år, og det betyder, at menneskesjæle absolut ikke er lige gamle. De har ikke den samme udvikling og erfaring, og det er det, som ofte kommer til udtryk i de store forskelle, der op igennem tiden har været på forskellige folkeslags medfødte egenskaber.

Men den første individualisering i den lemuriske tid foregik som sagt, med hjælp "udefra". I *Den Hemmelige Lære* beretter H.P. Blavatsky om, hvordan vores jordevolution på dette tidspunkt fik en afgørende hjælp fra en række højtudviklede væsener, der kom fra andre egne af planetsystemet. Det er den begivenhed, der kaldes "flammeherrens" ankomst, fordi den for de clairvoyante forskere, som har set tilbage på den, tager sig ud som vældige "flammetunger", der "slår ned" på Jorden.

105 adepter⁹ ankom til kloden og dannede en "indre verdensstyrelse", og det var en gigantiske evolutionsimpuls, som blandt andet fremkaldte individualiseringen af det avancerede dyremenneske.

Denne indre verdensstyrelse er stadig til stede, om end mange af dens oprindelige medlemmer er blevet erstattet af jordmennesker, efterhånden som evolutionen har frembragt tilstrækkelig kvalificerede medarbejdere. Men det er et område, vi vender tilbage til i et senere afsnit.

⁹ Af latin: "Adeptus – som har opnået", dvs. det højtudviklede væsen, man kalder en "mester". Begreberne vil blive forklaret nærmere i senere afsnit.

SJÆLENS LIV - REINKARNATION & KARMA

Den menneskelige sjæl er, som vi har set, et resultat af millioner års udvikling gennem naturriggerne, og det betyder, at den fra begyndelsen af sin virksomhed er udrustet med en række legemer og egenskaber, den skal videreudvikle i overensstemmelse med evolutionsplanen.

For vi må ikke glemme, at menneskestadiet langt fra er afslutningen på udviklingen, men kun en fase, hvor bevidstheden udvikler den egenskab, vi kalder selvbevidsthed, ligesom den i de andre riger udviklede de fysiske, emotionelle og mentale egenskaber, der danner grundlaget for selvbevidstheden.

Fra det øjeblik en evolutionær livsenhed eller monade har udviklet sit sjælprincip, overtager dette styringen og fungerer som en slags indre "guddom", der repræsenterer den højeste instans, det inkarnerede menneske indtil videre modtager sine grundlæggende impulser fra og kan komme i kontakt med.

Sjælen er det bibelske udtryk for menneskets sande jeg, og inden for religiøse systemer og esoteriske skoler har den fået mange betegnelser, som hver især udtrykker menneskets oplevelse af sin indre "guds" skønhed og storhed. Men uanset hvor malende og poetiske disse udtryk er, kan de kun give et vagt indtryk af sjælens egentlige storhed, for vi har i den fysiske verden slet ikke ord for de tilstande og egenskaber, der er karakteristiske for hvert enkelt menneskes indre kerne.

For at læserne kan orientere sig i den righoldige esoteriske litteratur, vil vi give nogle få af de mest almindelige betegnelser for sjælen, nemlig egoet,¹⁰ selvet, solenglen, mesteren i hjertet eller det sande jeg.

Sjælen er det fikspunkt, hvorfra vores jordiske liv planlægges og styres. Det er den, der bestemmer hvor og hvornår, vi skal inkarnere og hvilke hovedopgaver, vi skal løse i den enkelte inkarnation.

Den udviklingsmetode, evolutionen bruger i menneskeriget, kaldes *reinkarnation*. Det er periodicitetsens lov som den kommer til udtryk i menneskets verden.¹¹ Den indebærer, at vi udvikler de egenskaber, evolutionsplanen kræver af menneskestadiet, gennem en lang række inkarnationer i et fysisk legeme. På det fundament, som er "støbt" i de undermenneskelige naturrigger, lægger vi sten på sten og opbygger på den måde "Salomons tempel", som sjælen kaldes i Bibelen.

Her kan vi virkelig tale om guddommeligt genbrug, for intet går til spilde. Efter hver inkarnation giver mennesket partiklerne i sit fysiske, emotionelle og mentale legeme tilbage til naturens store pulje. Men disse partiklers eget liv er blevet beriget, efter at mennesket har "lånt" dem, og dybest set er det denne forædling, som er menneskets primære opgave i evolutionen – at forløse eller "frelse" stoffet i sine redskaber ved at bibringe det en højere vibration end det havde, før det blev indbygget i menneskets legemer.

¹⁰ Ikke at forveksle med psykologernes "ego".

¹¹ Periodicitetsens lov som vi omtalte i afsnittet *Kosmologi*.

Samtidig optager sjælen – mellem inkarnationerne – alle de livfulde vibrationer, det inkarnerede livs mange oplevelser og indtryk har bibragt legemernes stof, i sit eget væsen og omdanner dem til permanente sjælssegenskaber. Dermed øges sjælens samlede sum af egenskaber for hvert liv, og det betyder, at hver gang den inkarnerer, er den lidt bedre rustet til at gøre erfaringer og lære de tre verdener at kende end i forrige inkarnation.

Derfor afbildes menneskets evolution ikke med en jævnt stigende linje, men med en krum kurve, der stiger meget stejlt i den sidste fase. Denne fase kaldes indvielsesvejen, og den vender vi tilbage til i et senere afsnit.

Den mekanisme, der sørger for, at mennesket lærer af sine erfaringer og ikke bliver ved med at begå de samme fejl i én uendelighed, kaldes *karmaloven*. Karma er et sanskritord, der betyder ”handling”, og derfor er karmaloven ”handlingens lov”. Men her skal vi udvide opfattelsen af begrebet ”handling”, så det omfatter al aktivitet i alle verdener. Vi må med andre ord opfatte følelser som ”handlinger” i den emotionelle verden og tanker som ”handlinger” i den mentale verden.

Karma er loven om årsag og virkning, aktion og reaktion, og det er den, der er formuleret i udtryk som ”du ligger, som du reder” eller ”hvad et menneske sår, skal det også høste”.¹² Derfor kaldes den også retfærdighedens lov eller ”nemesis”.¹³

Alt, hvad vi gør, alt, hvad vi siger, føler og tænker, er aktive kræfter i relation til os selv og andre mennesker. De griber ind i verdensordenen og skaber spændinger og personlige forbindelser mellem mennesker og virker på den måde som årsager, der uundgåeligt vil få deres virkninger. Og det er karmaloven, der sørger for, at disse spændinger og indbyrdes relationer afvikles på en måde, som fremmer evolutionen.

Derfor skal vi ikke på nogen måde opfatte karmiske virkninger som en slags ”straf”, naturen udmåler, men som en lejlighed til at lære de lektier, der udgør menneskefasens ”pensum”. For kernen i vores evolution er jo, som vi før har været inde på, tilegnelsen af al eksisterende, planetarisk ”viden” og udviklingen af alle planetariske egenskaber og bevidsthedstilstande, så vi i en fjern fremtid bliver i stand til at fungere som åndelige skabere og opretholdere af planet- og solsystemer.

Menneskets personlige karma udtrykkes primært gennem dets permanente atomer eller enheder, der rummer den ”arkiveringsfunktion”, som er nødvendig for en overførsel af karmiske årsager fra liv til liv og deres omsætning til virkninger.

Før en ny inkarnation planlægger sjælen hvilke egenskaber, den vil forsøge at udvikle eller forbedre, og hvilke karmiske årsager den vil afvikle og omdanne til erfaringer.

I sin bog *Livet inden livet* beskriver den amerikanske psykolog Helen Wambach, hvordan sjæle, som er på vej til inkarnation, sammen med andre sjæle planlægger forløbet og aftaler at indgå personlige forbindelser med hinanden. Ofte planlægger de på det tidspunkt ikke alene snævre familieforhold som ægtefæller eller søskende, men også fjernere familieforbindelser eller nære venskaber.

Men lad os nu forsøge at beskrive, hvordan hele inkarnationsprocessen forløber, og hvordan karmiske årsager får deres virkning. Det første, der sker, er, at sjælen udtaler sit skabende ”ord”, som det hedder i esoterisk sprogbrug. Det er en impuls, der strømmer ”ud” eller ”ned” gennem livstråden og i første omgang aktiverer den mentale permanente enhed, som sammen med det fysiske og astrale permanente atom har ligget i ”dvale” i kausallegemet, siden sjælen afkastede sine forrige legemer.

¹² *Bibelen*: Paulus’ Brev til Galaterne, 6:7.

¹³ I græsk mytologi hævnens gudinde. Personificerer gudernes straf for overmod eller deres vrede pga. et overmål af lykke.

Den mentale enhed vibrerer kraftigt og sætter en del af det omgivende stof i svingninger – den del der vibrerer med samme frekvenser, som enheden udsender. Det vibrerende stof tiltrækkes og opbygges til et mentallegeme, som kommer til at indeholde ”stof” af nøjagtig samme type som i forrige inkarnation, fordi de svingninger, den mentale enhed udsender, netop er dem, den har oplagret i den forrige inkarnations mentallegeme.

Lad os illustrere med et eksempel. Lad os sige, at et menneske har den mentale egenskab, vi kalder stolthed. Det indebærer, at mennesket i sit mentallegeme har en vis mængde ”stof”, som svinger med ”stolthedens frekvens”. Denne ”stofmængde” og dens frekvens registreres af den mentale permanente enhed, og i næste inkarnation udsender enheden denne vibration igen og tiltrækker samme mængde ”stof” af den type. Dermed vil det for det inkarnerende menneske være ”vejen med mindst modstand” at blive lige så stolt i den nye inkarnation.

Det betyder, at den mentale del af et menneskets karakter virker som en karmisk årsag, der får den virkning i næste inkarnation, at det skal fortsætte sin karakterudvikling fra det punkt, det nåede i forrige inkarnation.

Når omkring en tredjedel af mentallegemet er bygget, løber impulsen videre gennem livstråden og aktiverer det astrale permanente atom. Her gentager processen sig, og der bygges et astrallegeme med nøjagtig samme følelsetendenser som i forrige inkarnation – den karmiske konsekvens af tidligere livs følelsesvaner.

Når en tredjedel af astrallegemet (og nu to tredjedele af mentallegemet) er bygget, begynder det fysiske permanente atom at vibrere, og der bygges et æterlegeme med samme generelle vitalitet og helbredstendenser som det forrige livs æterlegeme.

Når en tredjedel af æterlegemet (og nu hele mentallegemet og to tredjedele af astrallegemet) er bygget, knyttes livstråden til en befrugtet ægcelle, og æterlegemet kan nu begynde at styre celleudviklingen, fordi det allerede er delvis formet.

Men på det tidspunkt har sjælen taget et vigtigt skridt, nemlig valget af forældrene. Dermed fastlægges de to vigtigste, fysiske udviklingsfaktorer: Arv og miljø. Forældrene giver fostret dets genetiske arvemasse og bestemmer hvilken opvækst og hvilke andre mennesker, som vil være i barnets omgivelser.

Her har vi set, hvordan karmaloven virker i relation til et menneskes generelle tendenser og muligheder liv efter liv, men der er endnu nogle faktorer, som ikke er omfattet af ovenstående mekanismer, nemlig konkrete tankers og følelsers samt fysiske handlingers karma.

Når vi føler og tænker positivt eller negativt i relation til andre mennesker, skaber vi karmiske bånd til dem. Essensen af disse indre tilstande optages i kausallegemet mellem inkarnationerne og gendannes senere i nye mental- og astrallegemer. Her kommer de til udtryk i uforklarlige sympatier og antipatier over for mennesker, man møder, eller en næsten uimodståelig trang til at udføre bestemte handlinger i relation til dem.

De fysiske handlinger er bestemmende for de ikke-menneskelige omgivelser, så som rigdom eller fattigdom, gode eller dårlige uddannelsesmuligheder, og i særlige tilfælde kropslige skavanker som invaliditet, hvis et menneske har været særlig grusomt i en tidligere inkarnation.

Under hele processen våger sjælen i sit nye mental- og astrallegeme over fosterudviklingen, og umiddelbart før fødslen udsender den via livstråden en energiimpuls, som får hele æterlegemet med dets centre til at lyse op og forbinde sig med de faste fysiske stofpartiklers iboende energi, og det fremkalder fødslen. Dermed er sjælens skabelsesakt tilendebragt, og den fysiske inkarnation begynder.

DØDEN OG DET EFTERFØLGENDE LIV

For vesterlændinge er døden et dunkelt og fjernt emne, som ofte undgås, selvom vi på mange andre områder af tilværelsen opfatter os selv som tolerante og fordomsfrie mennesker. At døden er et tabuemne skyldes naturligvis i første omgang, at vi frygter det ukendte og nødigt vil se i øjnene, at vores fysiske tilværelse med alt det, vi elsker og er bundet til, en skønne dag holder op.

Som den tibetanske mester Djwhal Khul siger, er døden for mange af os ”som at forlade et lyst og varmt, venligt og bekendt værelse, hvor alle vores kære er samlet, og gå ud i den kolde og mørke nat, alene og rædselsslagne, idet vi håber det bedste, men ikke er sikre på noget som helst”.¹⁴

Men hertil kommer formentlig også de traditionelle, dogmatiske, kristne tankeformer, der har fulgt os i århundreder som en mørk sky. Disse mønstre er langt stærkere, end vi tror, og udsigten til at blive stillet over for alternativet ”himmel” eller ”helvede” er måske i virkeligheden stadig et problem for os, når vi nærmer os så alvorligt et spørgsmål som vores egen død.

Det er derfor et af de områder, hvor den esoteriske lære eller tidløse visdom for alvor kan sprede lys og fortrøstning, for den fortæller os, at døden er den store frigørelsesproces, at den er livets og bevidsthedens fødsel i sjælens og åndens rige efter endnu en inkarnation i den fysiske verden.

Men det er ikke kun den esoteriske lære, der bringer os gode nyheder om døden. Også psykologien og lægevidenskaben er gennem studier af nær-døds-oplevelser ved at nærme sig en anden, ikke-materialistisk holdning. Endnu er det kun nogle få pionerer som Raymond Moody, Elisabeth Kübler-Ross m.fl., der for alvor har tiltrukket sig offentlighedens opmærksomhed, men da det er et emne, der ligger os alle stærkt på sinde, kan vi måske forvente en eksplosiv udvikling på dette centrale område.

Det er derfor naturligt at basere en beskrivelse af dødsprocessen og de tilstande, der følger efter, på en kombination af den esoteriske læres generelle informationer og et slags gennemsnit af, hvad mange mennesker, der har haft nær-døds-oplevelser, fortæller. Naturligvis er der variationer i døds måden for forskellige mennesker, ligesom der også er forskelle i fødselsproceduren, men alligevel er overensstemmelserne så dominerende, at det er muligt at give en sammenhængende skildring af et forløb, vi alle sammen kommer til at gennemgå.

Ligesom for fødsels vedkommende begynder døden med en impuls fra sjælen. Den udtaler ”tilbagetrækningsordet”, som det hedder med esoteriske sprogbrug. Det påvirker hjertet, hvor ”livstråden” med det fysiske permanente atom er forankret, og hjernen, hvor ”bevidsthedstråden”¹⁵ er forankret, og fører til en kraftig vibration i æterlegemets energilinjer eller nadier, som på den måde løsrives fra nerverne.

Efter en pause begynder æterlegemet at trække sig ud af lemmerne og hen mod den åbning, sjælen har valgt at forlade kroppen gennem – nemlig solar plexus, hjertet eller toppen af hovedet.

¹⁴ Alice A. Bailey: *A Treatise on White Magic*, s. 494.

¹⁵ Bevidsthedstråden er en energitråd, der ”spindes tilbage” langs livstråden, efterhånden som monaden udvikler bevidsthed i naturriggerne på evolutionsbuen.

Efter endnu en pause, der kaldes dødscomaen, løsriver livstråden, og sjælen trækker sig ud af den valgte åbning og samler sig en kort tid i sundhedsauraen, dvs. den del af æterlegemet, som ligger uden for kroppen. Denne vældige kraftkoncentration i dette forholdsvis tynde, æteriske lag forøger dets "lysstyrke", så det i gunstige tilfælde er muligt at se og fotografere.

Derefter forlader æterlegemet kroppen helt og antager straks kroppens form på grund af den stærke tankeform, alle mennesker har opbygget af sig selv igennem livet. Men da æterlegemet og kroppen kun tilsammen (og ikke hver for sig) udgør et egentligt bevidsthedsredskab, vil æterlegemet være magnetisk forbundet med kroppen og blive i nærheden af den, indtil den er brændt eller delvis gået i opløsning. Det er forklaringen på de gråblå "tåger" eller "spøgelse", der svæver over gravene på en kirkegård.

Men aflæggelsen af det fysiske legeme sker ikke, uden at sjælen lægger mærke til det. Den opfatter det som et kraftigt træk i "klokkestrengen" og reagerer med at sende en impuls "ned" eller "ud" gennem livstråden. Denne impuls fremkalder et tilbageblik over inkarnationen, sådan som det vil blive beskrevet nedenfor.

Ifølge nær-døds-skildringerne oplever det døende menneske, at det hører en ringen eller summen og passerer gennem noget, der minder om en mørk tunnel, som munder ud i et kraftigt lys. Her møder det afdøde slægtninge eller andre "mennesker", som tager imod det og fortæller, at det er afgået ved døden og ikke har noget at frygte.

Nu viser der sig et kærligt og varmt lysvæsen, som uden ord stiller det et spørgsmål, der får det til at se tilbage på sit forgangne liv. Samtidig viser lysvæsenet det et panoramisk billede af de større begivenheder i den jordiske tilværelse – livet passerer revy. I denne vision ser den afdøde sine egne aktiviteter, men sådan at de fremtræder på den måde, som omgivelserne oplevede dem og reagerede på dem. Perspektivet er så at sige vendt om, og man får lejlighed til at se sig selv udefra.

Allerede her begynder mange at erkende hvilke fejl, de har begået, og der melder sig et stærkt ønske om at vende tilbage til fysisk liv for at råde bod på fejltagelserne. Omvendt får man også lejlighed til at erkende de positive aspekter af sit liv og de virkninger, de havde på omverdenen.

Det er med andre ord sandhedens time, men da visionen fremkaldes af en impuls fra sjælen, opleves den på en upersonlig, kærlig og forsonende måde, så resultatet ikke bliver angst og skyldfølelse, men en konstruktiv og intelligent beslutsomhed.

Nøjagtig på hvilket tidspunkt i processen, den døende har disse oplevelser, kan være svært at afgøre, for vi må huske, at nær-døds-beretningerne stammer fra mennesker, som alle er vendt tilbage til den fysiske tilværelse. Der er altså kun tale om et forspil til det egentlige liv efter døden.

Når mennesket i sit æterlegemet har trukket sig ud af kroppen, trækker det sig umiddelbart efter også ud af æterlegemet, med det resultat, at det "vågner op" i den astrale verden i sit følelseslegeme. Dets opgave her er at bearbejde sit følelsesliv, uddrage essensen af sine motiveringer og udsulte de begær, som ikke længere kan tilfredsstilles med en fysisk organisme.

Dets oplevelser afhænger altså af hvem og hvad, det har været i den fysiske inkarnation. Hvis det var stærkt bundet til sansenydelser og materielle begær, må det tilbringe en længere periode på de "nedre" astrale underplaner. Og er der tale om en kraftig binding til f.eks. alkohol eller narkotika, vil det være en meget frustrerende oplevelse ikke længere at kunne tilfredsstille begæret – en slags "kold, astral tyrker". Det samme gælder overdrevne seksuelle begær eller andre sansenydelser og en voldsom identifikation med følelser som had, aggression, sorg eller depression.

Mennesket lever i sine fantasier og begærbilleder og kan ikke komme videre i efterlivet, før begærene er tilstrækkelig udsultet til, at det kan begynde at erkende alle disse tilstandes flygtighed og uvirkelighed i forhold til sjælens evige realitet.

Men på et eller andet tidspunkt har et sådant menneske afkastet de "lavere" astrale stofformer, det oplevede disse tilstande gennem, og begynder nu at bevæge sig over i de lysende og farvestrålende fantasibilleder, der er så karakteristiske for de "højere" dele af den astrale verden. Og mennesker, som i deres fysiske tilværelse levede på en konstruktiv og kreativ måde i overensstemmelse med deres indre, sjælelige impulser, undgår helt de "lavere" egne og glider direkte over i det, spiritisterne kalder "sommerlandet".

Her opdager mennesker, at de kan forme deres omgivelser og eget udseende med tanken, og derfor begynder de at realisere deres drømme og længsler. Men de opdager også, at mange milliarder af andre mennesker op igennem tiden har gjort det samme og bygget underskønne naturscenerier, haver, parker, templer, paladser og hele krystalbyer. Så i mange tilfælde vælger de at indgå i disse kollektive tankeformer og bearbejde og uddybe dem.

I "sommerlandet" findes også alle religionernes "himmel". Enhver oprigtigt troende ender i sine egne og andres forestillinger om "himlen" og efterlivet, og dér bliver de, indtil de opdager, at det hele er en følelseskabt verden, som ingen virkelig betydning har ud over at præsentere mennesket for et spejlbillede af dets egne indre processer.

Når det sker, har det nået et slags "mæthedspunkt" og begynder at længes efter større klarhed og mere mentale, erkendelsesmæssige perspektiver. Da er dets tid i den astrale verden forbi, og det afkaster sit følelseslegeme ved det, der kaldes "den anden død".

Derefter "vågner" det "op" i den mentale verden i sit mentallegeme. Her er betingelserne imidlertid helt anderledes, for vores tankeliv er ikke nær så udviklet som vores følelsesnatur. Alt det mentale stof, som har været bundet til emotionelle begær efter konkrete ting og sanseglæder i den fysiske tilværelse, rives ud af mentallegemet sammen med astrallegemet og yder ikke længere noget bidrag til menneskets mentale liv. Tilbage er kun det stof, vi har brugt til uselviske, altruistiske og upersonlige tanker, og de tankeformer virker nu som "vinduer", vi kan opleve den mentale verden gennem.

Vores opgave i denne fase er at gennemleve og bearbejde dette tankemateriale og uddrage essensen af det i form af dybtgående analyser af årsag-virkningsforhold og andre betydningsfulde forbindelser.

Mentalplanet har en sådan overjordisk skønhed og pragt, og samtidig er mennesket her opfyldt af så euforisk (af græsk: "Eu - vel-" og "fori - bærende", altså "velvære" eller "velbefindende") en lykkefølelse, at de få esoterikere, som har kunnet iagttage planet, betegner det som den egentlige himmel. Her ses alting i en lysende klarhed og med alle tankemæssige konsekvenser, og samtidig er der hidtil ukendte muligheder for kreative udfoldelser, hvad enten det drejer sig videnskab, kunst eller filosofiske erkendelser.

Men når mennesket har uddraget essensen af sit mentale liv, får også denne fase sin afslutning, og mentallegemet afkastes ved den "tredje død". Hvis mennesket efter en konstruktiv fysisk tilværelse har haft meget materiale at bearbejde, sker det efter en lang og frugtbar periode, men har det primært været materialistisk, er perioden ganske kort og næsten ubevidst.

Omsider er sjælen tilbage i sin egen verden og overfører nu essensen af sin inkarnation til kausallegemet og omdanner den til permanente egenskaber. I denne verden er den ikke længere identificeret med sin formnatur og ser nu klart sin samlede udvikling i ét stort perspektiv. Den har en klar erkendelse af de grupperelationer, den er involveret i, og det arbejde, den sammen med sine "gruppiefæller" er i færd med at udføre for planetens styrende instanser.

Det sætter den i stand til at planlægge sin næste inkarnation og vælge det karakterområde, den vil bearbejde. Samtidig udvælger den i samråd med en repræsentant for det karmiske hierarki den del af den samlede tilbageværende karma, det er tilrådeligt og muligt at afvikle. Og endelig planlægger den, hvordan et eventuelt tjenestearbejde bedst kan videreføres. Et kredsløb er tilendebragt, og sjælen gør sig klar til en ny cyklus.

DE SYV RODRACER

I et af åndsvidenskabens hovedværker, *Den Hemmelige Lære* af H.P. Blavatsky, findes en omfattende beskrivelse af, hvordan det, vi i dag kender som menneskeformen, har udviklet sig. Her siges det, at evolutionen, efter individualiseringen fra dyreriget for omkring 18½ millioner år siden, er forløbet gennem forskellige, generelle formtyper, man kalder *rodracer*, der hver rummer *syv underracer*.

Da udviklingen, som vi har set, primært er en bevidsthedsevolution, er det naturligt, at det er de fysiske bevidsthedsredskaber, dvs. æterlegemet med sine centre, hjernen, nervesystemerne og de endokrine kirtler, som er de primære kendetegn for en bestemt formtype eller rodrace, og ikke så meget det ydre udseende, selvom det i de forskellige epokers "gennemsnit" også har været karakteristisk.

En anden ting, vi må være opmærksomme på fra begyndelsen, er, at disse rodracers udviklingsforløb strækker sig over mægtige tidsrum på flere millioner år og umærkeligt glider over i hinanden, så der opstår talløse blandinger og kombinationer af de forskellige formtyper. Det gør det endnu vigtigere for os først og fremmest at opfatte en rodrace som en bevidsthedstilstand, et udviklingsniveau den kollektive, jordiske menneskebevidsthed passerer på sin vej fra dyrerigets instinktive reaktioner frem mod de åndelige højder, alle monader rummer kimen til.

Forskelle i udvikling skal altså på ingen måde opfattes som kvalitative forskelle, men som udtryk for evolutionær "alder" eller "erfaringsmasse", på samme måde som vi ikke tillægger børn kvalitative mangler, fordi de endnu ikke har lært tilværelsens grundlæggende lektier.

Ser vi på Jordens befolkning i dag, er blandingen af de mange forskellige mennesketyper så vidt fremskredet, at det er vanskeligt overhovedet at tale om forskellige "racer", men kun om individuelle udviklingstrin og sociale, kulturelle og miljømæssige forskelle. Derfor har de efterkommere af meget tidlige rodracer, som stadig findes, kun nogle få ydre, fysiske træk til fælles med deres fjerne forfædre. Deres indre bevidsthedsstruktur adskiller sig på ingen måde fra alle andre menneskers.

Men lad os nu se på menneskeevolutionen, som den esoteriske lære beskriver den. Den 1. rodrace kaldes den *adamiske*. Man ved uhyre lidt om den, og den er vanskelig at tidsfæste, men man mener, den levede for omkring 300 millioner år siden og beboede et stjerneformet kontinent omkring den nuværende nordpol. Forholdene på Jorden var sådan, at den kun fandtes i astral tilstand, og der er altså slet ikke tale om mennesker i sjælelig forstand, men kun den første, "indre" forberedelse af selve kropsformen.

Den 2., *hyperboræiske* rodrace levede for ca. 200 millioner år siden. Den havde sit hjemsted på et hesteskoformet kontinent, der strakte sig fra det nuværende Sibirien, over Skandinavien til Grønland. Livsbetingelserne på kloden var nu sådan, at racen fandtes i fysisk-æteriske former, men ligesom for den adamiske races vedkommende er der stadig kun tale om et forstadium til legemsformen.

Som det fremgår af disse to kontinenters placering, har de klimatiske forhold dengang været radikalt anderledes end i vore dage, og man har da også f.eks. i Grønlands indlandsis fundet fossile rester, som viser, at der har været et varmere klima end på nuværende tidspunkt. Ifølge *Den Hemmelige Lære* skifter kloden gradvis udseende i takt med at en ny rodrace vokser frem. Gamle kontinenter forsvinder, og nye dukker op af havet for at danne hjemsted for den nye race.

Den 3. rodrace kaldes den *lemuriske* efter det store kontinent, som strakte sig fra den sydlige del af Afrika, over Indien og Australien, langt ud i Stillehavet mod Sydamerika. Og i dag kan man endnu finde resterne af denne races kultur f.eks. i form af de store stenstøtter på Påskeøen.

Den lemuriske race er den første, faste fysiske menneskeskikkelse. Den begyndte som en gigantisk abeagtig form på op til 4 meters højde, men efterhånden som årmillionerne gik, blev den mere menneskelignende og fik en mørkebrun farve. Omkring midten af perioden, for ca. 18½ millioner år siden, kom så den begivenhed, vi tidligere har omtalt som "flammeherrenes" ankomst, og den betød, at formens dyrebvidsthed kunne individualisere og begynde på sin lange udviklingsproces som et sjæleligt, selvbevidst, inkarnerende menneskevæsen. Ved den lejlighed skete der en adskillelse af kønnene, så mennesket fra at have været androgynyt, dvs. tokønnet, blev enkønnet og dermed adskilt i mand og kvinde. Samtidig blev legemsformen gradvis mindre, lysere og mere kompakt.

Den lemuriske bevidsthed var så dyrisk og primitiv, at vi i dag ikke har noget som helst, der bare minder om den. Bevidsthedsevolutionen på det tidspunkt bestod i en videreudvikling og koordinering af kroppen og æterlegemet, og de mere direkte, avancerede metoder, der blev anvist af den indre verdensstyrelse, var rettet mod denne rent fysiske udvikling.

Fra midten og hen imod slutningen af epoken blev det lemuriske kontinent gradvis brudt op af vældige jordrustelser og vulkanudbrud, men da var dele af befolkningen allerede begyndt at udvandre til et andet kontinent, som begyndte at hæve sig, hvor det nuværende Atlanterhav og amerikanske kontinent ligger. Det var begyndelsen til den 4. eller *atlantiske* rodrace.

Denne race, og dens civilisation og kultur, er så betydningsfuldt og fascinerende et emne, at vi i næste kapitel udelukkende vil beskæftige os med det. Derfor vil vi her begrænse os til at sige, at efterhånden som tiden gik, blev racen mere rød- og gulbrun i løden og væsentlig mindre end sine lemuriske forfædre.

Bevidsthedsudviklingen var koncentreret om følelseslivet og dets koordinering eller integration med det samlede fysiske legeme, og de "åndelige" udviklingsmetoder, der blev anvist, kan sammenfattes under betegnelsen bhakti-yoga – følelsens yoga.

Den 5. rodrace er vores egen, "vestlige" mennesketype. Den kaldes i dag den *indoeuropæiske* eller *ariske* race, selvom sidstnævnte betegnelse har en ubehagelig klang, på grund af nazisternes misforståede og fordrejede brug af den. Ordet "arya" er sanskrit og betyder "ædelbåren", og da dele af den indiske befolkning er de fjerne efterkommere af selve rodstammen, er det naturligt at bruge en sanskritbetegnelse om den – en betegnelse der er så gammel, at den fortaber sig i en fjern fortid.

Hvis vi vil have en forestilling om baggrunden for den indoeuropæiske mennesketype, må vi introducere et bestemt medlem af den indre verdensstyrelse. I spidsen for hver rodrace står et højtstående væsen, der har betegnelsen *manu*, et sanskritord som betyder "tænker" eller "menneske", svarende til det engelske ord "man".¹⁶ Manuen har ansvaret for den fysiske udvikling af den pågældende mennesketype, og vi kan opfatte ham som stamfaderen eller "Adam".

"Manu" er altså ikke noget navn men en stillingsbetegnelse. Derfor har de forskellige manuer en "tillægsbetegnelse", der i højere grad kan opfattes som deres "navn", og den 5. rodraces leder kaldes Vaivasvata manu.

For omkring en million år siden begyndte han at samle en gruppe mennesker fra den 5. atlantiske underrace omkring sig. Han adskilte den fra dette kontinents øvrige beboere ved at rejse omkring og slå sig ned forskellige steder, og samtidig levede han selv blandt gruppens medlemmer og fik mange børn for på den måde at præge den genetiske arvmasse.

¹⁶ Den indre verdensstyrelse og manuens funktion bliver behandlet i et senere afsnit.

På et tidspunkt samlede han sin rodrace ved sydbredden af det, der dengang var Gobihavet, men nu er Gobiørknen i Mongoliet, og i en lang og frugtbar periode dominerede racen hele det østlige Asien. Dele af den erobrede og bosatte sig i det nordlige Indien, og det er denne del, som senere er blevet kaldt den 1. eller *indiske* underrace.

For at forhindre at hans omfattende raceudviklingsarbejde skulle blive ødelagt, ved at gruppens medlemmer giftede sig ind i de daværende atlantiske stammer, indførte Manuen kastesystemet. Det sikrede, at folk kun giftede sig med hinanden inden for samme kaste, og så sørgede han selv for, at hans egen gruppes medlemmer hele tiden inkarnerede i en bestemt kaste. I dag har systemet for længst overflødiggjort sig selv og må betragtes som en væsentlig social og politisk hæmsko for udviklingen i Indien.

Men efterhånden som den oprindelige civilisation begyndte at forfalde, udvandrede store grupper især mod vest og grundlagde de efterfølgende underracer. En stor gruppe bosatte sig på den arabiske halvø, det nuværende Saudi-Arabien, og kaldes derfor den 2. eller *arabiske* underrace. Den koloniserede store dele af det nordlige Afrika og på et tidspunkt også Egypten.

Senere bosatte den 3. underrace sig i det nuværende Iran og fik navn efter dette områdes daværende betegnelse – altså den *persiske* underrace. I modsætning til den 2. underrace, som var et uroligt og stridbart nomadefolk, grundlagde den 3. underrace et mere stabilt handelsimperium med en veludviklet civilisation og kultur.

Den 4. eller *keltiske* underrace havde til at begynde med bosat sig i det sydlige Kaukasus, og herfra drog den vestpå og koloniserede størstedelen af området omkring Middelhavet. Grækerne, romerne, spanierne, portugiserne og franskmændene har alle deres rødder i denne underrace, og en stor gruppe nåede så langt mod nord som til de britiske øer.

Vi er nu kommet til den gruppe, mange af de nordeuropæiske befolkninger er udsprunget af, nemlig den 5. eller *teutonske* underrace. Den havde også bosat sig i Kaukasus-området, nord for den 4. underraces udgangspunkt, men udvandrede til et område, der svarer til det nuværende Polen. Herfra bredte den sig til hele Nordeuropa, hvor den blandede sig med keltiske stammer, og i vore dage er størstedelen af den vestlige verdens befolkninger efterkommere af den 4. og 5. underrace.

Bevidsthedsudviklingen i den 5. rodrace er primært koncentreret om tankelivet og dets integration med følelser og drifter, og det er det, der kommer til udtryk i vore dages fremskredne, videnskabelige og teknologiske udvikling. De ”åndelige” eller ”esoteriske” metoder, der bruges, kan sammenfattes under betegnelsen raja-yoga – tankens yoga.

Men menneskets evolution fortsætter, og allerede i vor tid er grundlaget for den næste, 6. rodrace ved at blive dannet i form af den 6. indoeuropæiske underrace. Endnu har den ikke noget navn, men bevidsthedsmæssigt vil den være karakteristisk ved en integration af det konkrete, analytiske intellekt og det abstrakte og inspirative sjælsintellekt.

Den 6. rodrace kommer til at bebo et kontinent, som vil vokse frem af Stillehavet vest for Californiens kyst, og derfor er det naturligt, at 6. underraces væsentligste vækst vil foregå på det amerikanske kontinent, selvom der findes mange eksempler på denne mennesketype andre steder i verden. Nogle esoterikere mener, at fremtidens ”åndelige” udviklingsteknikker vil få fællesbetegnelsen agni-yoga – ildens yoga.

ATLANTIS

Atlantis er det sagnomspundne kontinent, som mange gamle myter og sagn henviser til som menneskehedens hjem igennem tusinder af år. Vi vil i dette afsnit forsøge at give essensen af de mange informationer, den esoteriske lære rummer. Men det kan naturligvis kun blive en kortfattet skildring, og derfor vil vi henvise læsere, som vil vide mere om emnet, til den righoldige litteratur og især W. Scott-Elliots bog *Atlantis & Lemurien*.

På grund af overensstemmelser mellem forskellige etnologiske og sproglige fænomener på hver side af Atlanterhavet har flere forskere fået den ide, at der i forhistorisk tid kan have været et kontinent, som forbandt de to sider. F.eks. skriver sprogforskeren Le Plongeon: ”En tredjedel af dette tungemål (mayasproget) er rent græsk. Hvem bragte Homers dialekt til Amerika? Eller hvem førte mayaernes sprog til Grækenland? Græsk stammer fra sanskrit. Gør mayasproget også? Eller er de samtidige?”

Et andet eksempel er det baskiske sprog, som ikke er i familie med noget andet europæisk sprog. Farrar skriver: ”Der har aldrig været tvivl om, at dette isolerede sprog, som bevarer sin identitet i et vestligt hjørne af Europa mellem to mægtige riger, i sin struktur ligner de sprog, de indfødte taler på det mægtige kontinent (Amerika) overfor, og dem alene”.

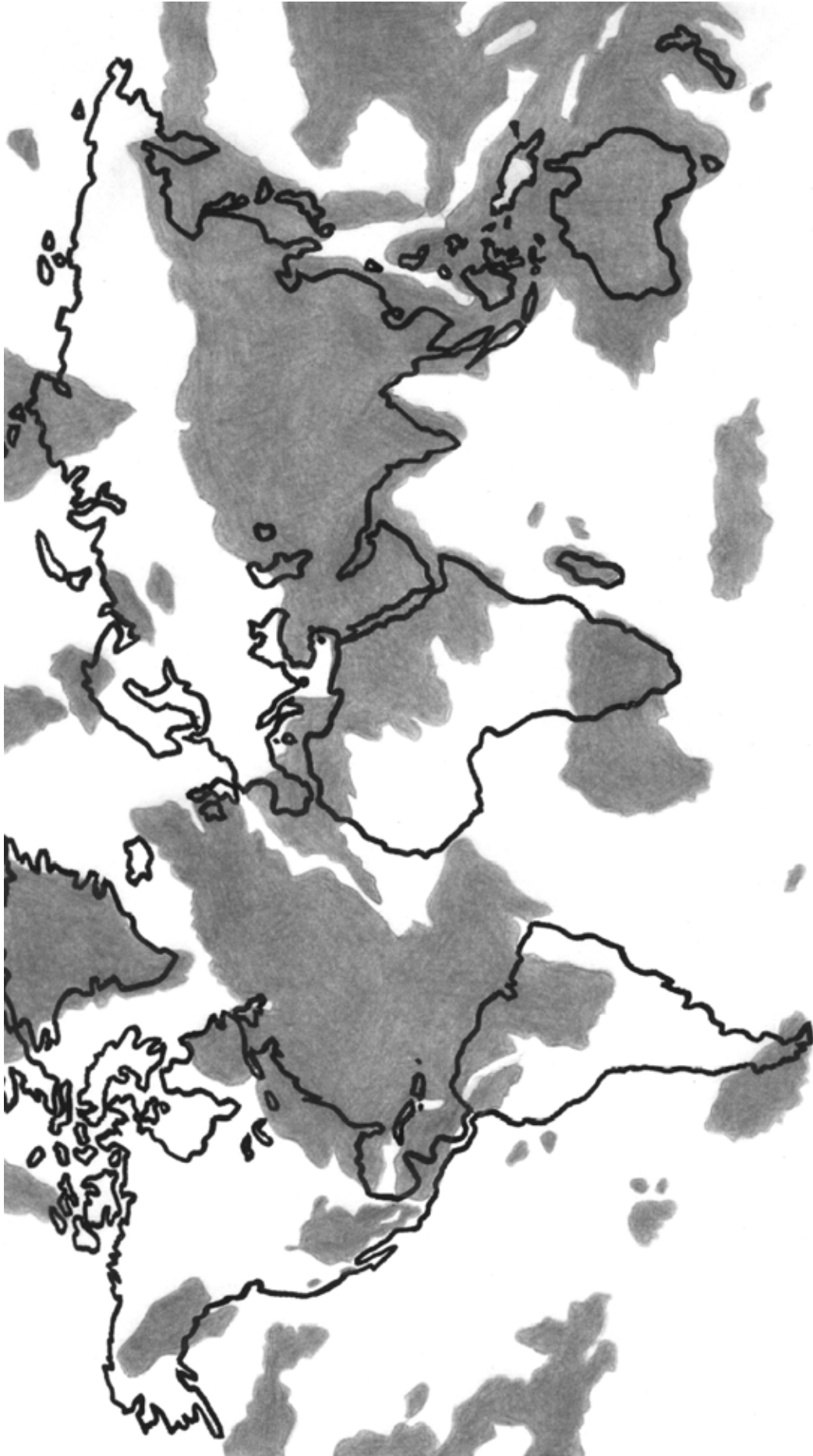
Etnologisk har de mange forskellige hudfarver blandt de amerikanske indianerstammer altid været en gåde. F.eks. er menominee-, dakota-, mandan- og zunistammerne helt hvide med rødbrunt hår og blå øjne, mens karoerne og de udryddede californiske stammer var næsten lige så mørke som negrene.

Intet forbavsede de første spanske eventyrere i Mexico og Peru mere end den usædvanlige lighed mellem religiøse trosforestillinger, ritualer og symboler i den nye og den gamle verden. Overalt i templer og andre religiøse bygninger var der kors, som indgik i ceremonierne og blev tilbedt af de indfødte. F.eks. brugte de mexicanske, mellemamerikanske og peruanske stammer ritualer, der minder meget om den kristne dåb, nadver, skrifte og syndsforladelse, og når folk blev viet, samlede præsten deres hænder.

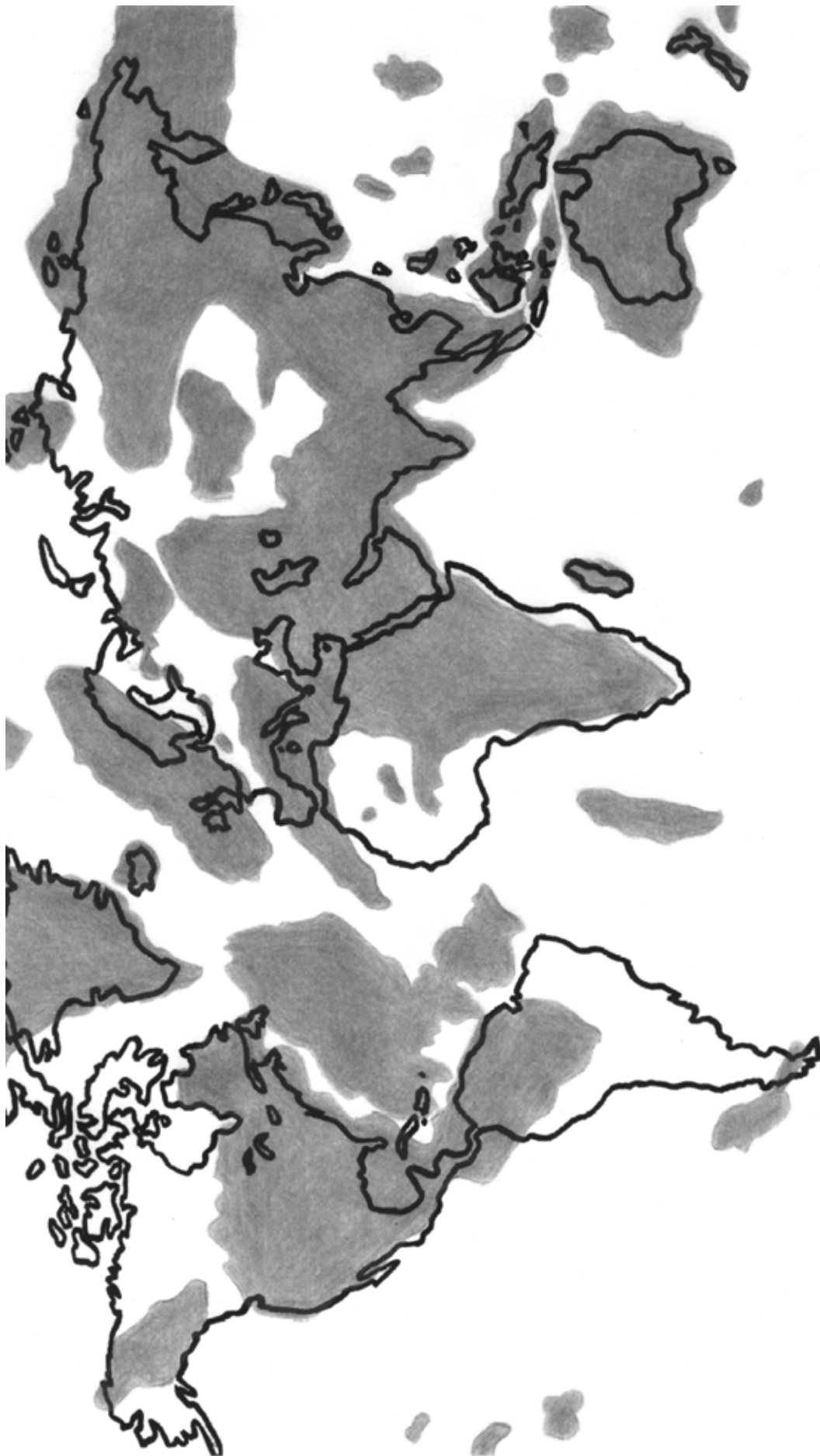
Men en af de mest bemærkelsesværdige overensstemmelser er den religiøse arkitektur. Ligheden mellem pyramiderne i Egypten og i Mexico og Mellemamerika er for slående til at være en tilfældighed.

I sin bog *Kritias* giver den græske filosof Platon en detaljeret beskrivelse af folkets historie, kunstformer, sæder og skikke, mens han i *Timaios* refererer til: ”En stormagt, der i sit overmod stormede frem på én gang imod hele Europa og Asien fra sit hjemsted ude i Atlanterhavet. Dengang kunne man nemlig sejle på dette ocean, da der var en ø udenfor det stræde, som I siger I kalder Heraklessøjlerne. Øen var større end Libyen og Asien tilsammen, og fra den kunne folk i de tider sejle til de andre øer og derfra til hele det kontinent, der ligger overfor dem, og som omgiver det sande ocean”.¹⁷

¹⁷ Carsten Høeg og Hans Ræder: *Platons Skrifter*, bind VIII, s. 35.

Atlantis i sin storhedsid

Atlantis i forfaldstiden

Toltekerne i Mexico sporede deres afstamning tilbage til et land, som de kaldte Atland eller Aztland, og de britiske keltere havde en legende om, at en del af deres land engang strakte sig langt ud i Atlanterhavet og blev ødelagt. I de walisiske overleveringer nævnes der tre naturkatastrofer.

Overalt på kloden finder man samstemmende beretninger om syndfloder, og ikke mindst i Bibelen. F.eks. er der en meget detaljeret beskrivelse i det kendte troanomanuskript, som er oversat af Le Plongeon og findes i British Museum i London. Det er skrevet af Yucatans mayaer for omkring 3.500 år siden og rummer følgende beskrivelse af den naturkatastrofe, der sænkede øen Poseidonis: ”I året 6 Kan, på den 11. Muluc, i måneden Zac, kom der et frygteligt jordskælv, som fortsatte uden afbrydelse til den 13. Chuen. Mudderbakkernes land, Mu, blev ofret. Efter at have hævet sig to gange forsvandt det pludselig om natten, mens bassinet hele tiden blev rystet af vulkanske kræfter. Da disse var begrænset, fik de landet til at sænke og hæve sig adskillige gange flere steder. Til sidst gav overfladen efter, og ti lande blev sønderrevet og spredt. Ude af stand til at modstå omvæltningerne sank de med deres 64 millioner indbyggere 8.060 år før denne bog skrives.”¹⁸

Men lad os nu se, hvad den esoteriske lære kan fortælle os om Atlantis. På sit højeste strakte det atlantiske kontinent sig over det meste af det nuværende Atlanterhav samt store dele af det amerikanske kontinent. Det første kort viser verden, som den så ud for omkring en million år siden, og her ser vi foruden det atlantiske kontinent også rester af det lemuriske og hyperboræiske kontinent mod henholdsvis øst og nord.

I begyndelsen dominerede de indvandrede lemurer det nye område og opfattes derfor som den 1. atlantiske underrace, *rmoahalerne*. Oprindeligt var de mørklødede kæmper, men efterhånden som årtusinderne gik, og de blev drevet længere mod nord af den efterfølgende underrace, blev de mindre og lysere i huden. De helt fjerne rester er vore dages lapper.

Den 2. underrace kaldes *tlavatlierne*, og det var et rødbrunt bjergfolk, som kom fra en ø ved vestkysten. De nedkæmpede rmoahalerne og bosatte sig i de østlige og centrale bjergområder, som de beherskede i en periode.

Så fulgte den 3. underrace, *toltekerne*, der også var karakteristiske ved en rødbrun lød. De dominerede hele kontinentet i tusindvis af år, og det er primært denne underrace og tlavatlierne, som de amerikanske indianerstammer er de fjerne efterkommere af. De udviklede en fremtrædende civilisation og kultur, som vi vil beskæftige os lidt nærmere med i slutningen af dette afsnit.

Den 4. underrace kaldes *turanerne*, og det er den første af de såkaldte ”gule” mennesketyper. De stammede fra fastlandets østside, men begyndte snart at sejle ud og kolonisere andre dele af verden – især det nuværende Kina, hvis beboere er deres sene efterkommere. Derfor blev de aldrig nogen dominerende magt i moderlandet.

Det var snarere den 5. underrace, *semitterne*, som overtog magten på det atlantiske kontinent efter toltekerne. De var urolige og stridbare mennesker med en hvid hudfarve, men hvor den atlantiske bevidsthedsudvikling hidtil havde været koncentreret om begær- og følelseslivet, fremstod her for første gang spiren til mere mentale tilstande. Det var derfor naturligt, at Vaivasvata manu valgte denne 5. underrace som det primære udgangspunkt for sin 5. ”mentale” rodrace – den indoeuropæiske mennesketype.

Semitterne havde mange slag både til lands og til søs med den 6. underrace, *akkaderne*, som også var en ”hvid” mennesketype. Det endte med, at semitterne blev fuldstændig overvundet, og akkaderne regerede landet i lange perioder. Men det var samtidig et søfarende handelsfolk, som kom vidt omkring i verden og etablerede mange kolonier i fjerne lande.

¹⁸ W. Scott-Elliott: *Atlantis & Lemurien*.

Den 7. underrace, *mongolerne*, er det eneste atlantiske folk, som ikke havde deres oprindelse på det atlantiske kontinent. De var efterkommere af de "gule" turaner og bredte sig på et tidspunkt til størstedelen af det nuværende Asien. I vor tid er de stadig den folkerigeste mennesketype, og deres mere direkte efterkommere er japanerne.

Da toltekernes civilisation var på sit højeste, havde de et temmelig avanceret politisk og socialt system samt veludviklede kulturelle og videnskabelige institutioner. Det skyldes ikke deres almindelige bevidsthedsmæssige udviklingstrin, men at nogle af den indre verdensstyrelses medlemmer levede blandt dem og stillede deres "magiske" kundskaber til rådighed for dem. Hovedstaden hed "Byen med de gyldne porte". Den var bygget i koncentriske cirkler på skråningerne af en høj, som hævede sig over den omkringliggende slette. På toppen lå kejserens slot og haver, og her vældede vandet frem i en uafbrudt strøm, som i første omgang forsynede husene og haverne og derefter strømmede ud i fire retninger og ned i en grav eller kanal, som omgav paladset. Herfra flød vandet videre ned i lavere liggende ringformede kanaler, som dannede de koncentriske cirkler, og på den måde blev alle de omkring to millioner indbyggere forsynet med vand.

Byen var altså et imponerende arkitektonisk værk, hvis skønhed og pragt blev yderligere fremhævet af, at paladser, templer og andre betydningsfulde bygninger var kunstnerisk udsmykket og beklædt med ædelmetaller, som blev fremstillet alkymistisk¹⁹ efter de indviedes forskrifter. De mere almindelige huse lignede det, vi i dag kender som atriumhuse med skyggefulde haver og terrasser.

Til rådighed som transportmidler havde atlantiderne bl.a. luftskibe, der blev drevet af en "virkraft", vi ikke kender i dag, men som ligesom alt andet blev gjort tilgængelig for dem af de indviede. De fløj ikke så hurtigt og højt som vore dages flyvemaskiner, men gled nærmest lydløst gennem luften i få hundrede meters højde og med en fart på måske 80-100 kilometer i timen.

Men netop de indviede adepters tilstedeværelse var en faktor, som senere kom til at få afgørende betydning for Atlantis' skæbne. Atlantidernes bevidsthed var som sagt ikke klar og mental som i vore dage, men mere astral og psykisk. Denne psykisme – dvs. evnen til at opfatte astrale indtryk med hjernen – bragte dem i nær kontakt med naturens kræfter og usynlige væsener og gjorde det muligt for dem at misbruge disse kræfter til egne egoistiske formål – det man kalder "sort magi".

Det fik den indre verdensstyrelses medlemmer til gradvis at trække sig tilbage for at gøre den magiske viden sværere tilgængelig. Men det ville visse temmelig kyndige grupper af befolkningen ikke acceptere med det resultat, at der blev udkæmpet en lang række voldsomme krige mellem "lysets" og "mørkets" magter.

Manipulationen af naturens kræfter førte til en række naturkatastrofer i form af landsænkninger, så store dele af kontinentet blev overskyldt af mægtige vandmasser, og millioner af mennesker omkom. De største eller vigtigste oversvømmelser forekom for omkring 800.000, 200.000 og 80.000 år siden, og på det andet kort ser vi, hvordan verden så ud mellem de to første af disse katastrofer.

Det resulterede i, at moderlandet blev brudt op i mindre dele, og det verdenskort, vi kender i dag, voksede gradvis frem. Til sidst var der kun en stor ø ved navn Poseidonis tilbage, og det er den, Platon refererer til i sine bøger. Den gik under ved den sidste katastrofe år 9.564 f.Kr.

Vi skal på ingen måde opfatte den atlantiske civilisation og kultur som udtryk for en mere avanceret udvikling end vores egen. At de var i besiddelse af større rigdom og pragt skyldes udelukkende de indviede adepters tilstedeværelse, og deres videnskabelige og teknologiske frembringelser var ikke resultatet af industrielle udviklingsafdelingers arbejde sådan som i dag.

19 Af arabisk: "Al", som er den bestemte artikel, og græsk "chymeia – kemi". På dansk "guldmagerkunst".

Evolutionen er jævnt fremadskridende, og selvom der naturligvis er cykliske op- og nedgangstider, vil "nutiden" set i et større perspektiv altid repræsentere det mest fremskredne, bevidsthedsmæssige udviklingstrin.

DEN ÅNDELIGE UDVIKLINGSVEJ

Vi har set, at der er en evolution på Jorden, og at det, der udvikler sig, primært er bevidstheden. Gennem en lang række fysiske inkarnationer med efterfølgende bearbejdningsperioder lærer mennesket de forskellige stofverdener at kende – først den fysiske og derefter den emotionelle og mentale verden – efterhånden som det udvikler sit følelses- og tankeliv.

Til at begynde med er følelser og tanker nøje knyttet til de fysiske sanseindtryk. Mennesket har mange forskellige oplevelser i naturen, og impulserne fra disse oplevelser strømmer ind i astrallegemet, hvor det med sin følelse vurderer, om de er behagelige eller ubehagelige, trygge eller utrygge, farlige eller ufarlige.

Derefter strømmer impulserne videre ind i mentallegemet, hvor de samles til helhedsbilleder – en sammenhængende opfattelse af omgivelserne og menneskets forhold til dem. Her sammenligner vi nye indtryk med gamle og overvejer på det grundlag, hvordan vi skal reagere.

Fælles for disse processer er, at det indre bevidsthedsliv er nært forbundet med det, mennesket oplever i den fysiske verden, og den udvikling, det gennemgår, tager først og fremmest sigte på, at det lærer at klare sig i verden.

Efterhånden som evolutionen skrider frem, og vi lærer de elementære ”lektier” i naturen, begynder vi at leve mere i indre billeder og forestillinger. Uden tilskyndelse udefra sammenligner vi forskellige indtryk og oplevelser for at se, hvad de har til fælles, og på den baggrund drager vi nogle konklusioner med hensyn til lovmæssighederne i de omgivelser, vi lever i.

Denne indre viden begynder vi nu at anvende i dagligdagen, og det er egentlig på den måde, vi bliver i stand til at gøre tilværelsen mere tryk og bekvem for os selv. I vore dage har vi sat denne tænkning i system i form af videnskaben, som ud fra sådanne overvejelser giver os alle den moderne civilisations faciliteter: Varme, lys, elektroniske apparater, transport- og kommunikationsmidler, politiske, sociale og kulturelle institutioner m.m.

Med andre ord lærer vi først at klare os i naturen og senere at beherske den. Det, der er sket, er i virkeligheden, at vi har lært at føle og tænke på en anden måde. På følelsernes område har vi erstattet det nøgne driftsliv og den totale egoisme med varme familiefølelser og en social holdning, som gør det muligt for os at leve sammen med andre mennesker og overholde de adfærdsregler, man på mere eller mindre demokratisk vis bliver enige om. På tankens område har vi lært at tænke i ideer og begreber (videnskab i bred forstand) og realisere dem i konkrete fysiske projekter (teknologi, politiske, sociale og kulturelle institutioner).

Men netop gennem udviklingen af tænkeevnen har vi i virkeligheden nærmet os sjælen, der, som vi tidligere har nævnt, ”bor” i kausallegemet, der er ”nabo” til mentallegemet. Hvor sjælen i de to første tredjedele af evolutionen ikke har deltaget særlig direkte i udviklingen, men ladet reinkarnation og karma lære mennesket de elementære ”lektier”, begynder den nu i den sidste tredjedel at tage aktivt del i udviklingen.

Den sender energi ”ud” eller ”ned” i det personlige, inkarnerede menneske, og det har i første omgang den virkning, at det begynder at koordinere og integrere sine tre primære funktioner: Tanke, følelse

og handling. Ud af det kommer der en helstøbt personlighed, som har gode muligheder for at gøre karriere i samfundet og realisere alle de materielle og sansemæssige drømme og længsler, det har haft igennem evolutionen.

Men selvom det er en sjælsimpuls, der fremkalder denne udvikling, er motiveringen stadig rent egoistisk. Vi opdager simpelthen, at kontrol over følelser og begær giver os et fortrin i forholdet til andre mennesker, og derfor lader vi i højere grad fornuften eller tanken styre vores tilværelse. Det fører til en række inkarnationer, hvor personligheden ”kulminerer” og når sine mål i verden.

Det væsentlige her er ikke alene, at personligheden dygtiggør sig og opnår en hidtil ukendt kontrol over omgivelserne og omstændighederne, men også at den oplever den tomhed, som er forbundet med at leve for at tilfredsstille begær og ambitioner – for der er ”koldt på toppen”.

Intellektet har nået et rimeligt højt stade, men tomheden og frustrationen over, at den fysiske verdens tillokkelser ikke gør os ”lykkelige”, får følelsen til på ny at blive en drivende kraft i form af en drøm om og længsel efter en anden ”virkelighed” end den fysiske. Vi begynder at stræbe efter usædvanlige oplevelser og bekræftelser af, at der er grund til at tro på en anden virkelighed. Det betyder, at vi strejfer om blandt de forskellige mere eller mindre esoteriske ”tilbud” – fra ”guru” til ”guru”. Det er det stadium, man kalder mystikerfasen.

Endnu er vi hovedsagelig egoistisk motiveret, for det er stadig noget vi skal have til os selv - det er bare noget andet, nemlig spændende oplevelser og måske psykiske evner. Men mere og mere går det op for os, at denne anden ”virkelighed” ikke findes uden for os i sanseverdenen, men inden i os i form af andre bevidsthedstilstande, der udvikles gennem studium, tjeneste og meditation.

Vi står nu på tærsklen til den egentlige åndelige udvikling, den sidste stejle rejsning af udviklingskurven, som vi før har omtalt. For vi må erkende, at vi lever i forskellige former for ”kollektiver”, som i sidste instans løber sammen i det store planetariske kollektiv, og at vejen frem består i at kvalificere sig til at deltage direkte og bevidst i dette gruppesamarbejde – at blive en del af den planetariske gruppebevidsthed.

Denne sidste del af den menneskelige evolution kaldes den åndelige udviklingsvej, og den kan beskrives som *indvielsesvejen* eller *discipelskabets vej*, alt efter hvilke aspekter man fokuserer på. Med indvielse menes der ”initiering”, som betyder at begynde på noget, mens ordet ”discipel” betyder elev. Man begynder altså på det åndelige liv og bliver elev af den indre verdensstyrelse.

Kort fortalt kan man sige, at indvielse er tilegnelsen af bestemte åndelige egenskaber, og at disciplinarbejdet består i en praktisk anvendelse af disse egenskaber i form af tjeneste. Vi vil i det følgende koncentrere os om indvielsesvejen, fordi vi her finder den klareste beskrivelse af, hvad åndelig udvikling vil sige, mens en forståelse af discipelskabets stadier og faser kræver oplysninger om den indre verdensstyrelse, som vi endnu ikke er nået frem til i denne bog.

Det første, man må gøre sig klart, er, at indvielse er resultatet af menneskets eget arbejde med sig selv og sine egenskaber og ikke noget, der ”tildeles” ud fra dunkle kriterier. Selve indvielsen er en slags ”ceremoni”, der foregår i sjælens egen verden, dvs. på kausalplanet. Den viser, at den indre verdensstyrelse har bemærket indsatsen, og den giver en impuls, som gør det lettere at erkende det næste skridt fremad. Men derudover er der ingen grund til at beskæftige sig med den.

Som vi har set, består menneskets udvikling primært i at søge viden om alle de verdener, det lever i. Det betyder altså ikke alene kendskab til den fysiske verden og dens love, men også til drifter, begær, følelser, fantasi, tanker, viljesimpulser, intuition og andre bevidsthedstilstande.

Det, der sker, når mennesket nærmer sig indvielsesvejen, er, at det begynder at søge sin viden bevidst (og ikke ubevidst som før) og anvende den til gavn for helheden, dvs. andre mennesker og

verdensstyrelsen (og ikke kun til egen fordel). Det resulterer i en helt anden holdning til og hensigt med tilværelsen, en holdning og hensigt som bliver mere og mere bevidst realiseret, efterhånden som mennesket tager de forskellige indvielser.

Vi vil nu opregne de fem indvielser, som det til at begynde med er relevant at vide noget om, men da det ifølge sagens natur må blive en meget kort gennemgang, vil vi henvise interesserede til den righoldige litteratur om emnet, og især Alice A. Baileys bog *Indvielse, menneskelig og solar*.

1. *indvielse* vedrører det, man med kristen terminologi kalder ”kødets lyster”, dvs. de to primære instinkter, selvopholdelsesdriften og kønsdriften, med alt hvad de indebærer. Frådseri, drikkeri, begær efter materielle besiddelser og seksualitet må bringes så meget under kontrol, at de ikke længere får afgørende indflydelse på, hvordan tilværelsen former sig.

Det kan i mange menneskers ører lyde som en elementær ”lektie” at lære, men vi må se i øjnene, at vores krav til levestandarden, dvs. hus, bil, rejser og hvad der ellers er, ofte er høje og stiller så store krav til arbejdsindsatsen igennem hele livet, at der i mange tilfælde ikke engang er tilstrækkelig tid og energi til overs til vores børn, som anbringes på institutioner lige fra begyndelsen, og slet ikke til humanitære og esoteriske interesser.

I de situationer må vi sige, at selvopholdelsesdriften med sin overbygning har større indflydelse på vores liv end den åndelige vilje til selv at forme tilværelsen ud fra esoteriske principper.

Men kønsdriften har måske endnu større indflydelse på livet. Lige siden individualiseringen har der været en uafbrudt fokusering på det andet køn, og alle vores menneskelige relationer er et resultat af denne fokusering. Liv efter liv lever vi i karmiske familieforbindelser, og kønsdriften er igennem årmillioner blevet udrustet med en mægtig emotionel og mental overbygning, som i mange tilfælde er en stærkere kraft end selve driften, hvis primære funktion, set fra naturens side, er at frembringe nye menneskekroppe, som sjæle kan inkarnere i.

Det, der skal ske op til 1. indvielse, er ikke, at vi holder op med at fungere seksuelt – heldigvis, for hvor skulle fremskredne sjæle ellers inkarnere? Det primære er, at vi får en anden holdning til seksualiteten. Vi begynder at sublimerer, dvs. ”ophøje” eller ”forædle”, en del af dens kraft og overføre den fra skabende fysisk virksomhed til skabende mental aktivitet – fra sakral- til halscenter.

Naturligvis skal kønsdriften tilfredsstilles, når den gør opmærksom på sig selv, for ellers ville vi blive neurotiske og have svært ved at omgås andre mennesker på en naturlig måde. Men vi driver den ikke længere fra nydelse til nydelse, vi fodrer og stimulerer den ikke med seksuelle billeder og længsler i samme omfang som før, og vi betragter den ikke som tilværelsens mål og mening.

Det indebærer, at vores relationer til andre mennesker begynder at skifte karakter. Vi begynder i højere grad at udvælge vores venner og bekendte ud fra interesse- og tjenestehensyn end ud fra seksuelle motiver, ambitioner og karrierehensyn. Vi opsøger dem, der kan lære os noget, og vi opsøger også dem, vi selv kan lære noget.

1. indvielse kaldes ofte for ”Kristusbevidsthedens fødsel i hjertet”, og hermed menes, at nu begynder mennesket at forme og organisere et buddhisk legeme – det første åndelige legeme ”over” eller ”efter” kausallegemet, sjælens bolig – for det buddhiske princip, den rene intuitive indsigt, er en teknisk betegnelse for ”Kristusbevidstheden”. Samtidig overføres den studerende, i forbindelse med den natlige undervisning, fra kundskabens til visdommens hal og rykker her ”en klasse” op for hver indvielse.

Efter 1. indvielse står mennesket over for den sværeste opgave i hele det lange evolutionsforløb, for ved 2. *indvielse* er forholdet mellem kravene og karakterudviklingen sådan, at det kun er med opbydelsen af alle sine ”kræfter”, at mennesket kan få sin ”kamel” gennem dette ”nåleøje”. Ved senere

indvielser stiger kravene naturligvis, men da er mennesket i besiddelse af en karakterudvikling, som gør det relativt lettere at honorere dem. Derfor går der mange inkarnationer mellem de to første indvielser.

Hvor 1. indvielse vedrører en rimelig grad af kontrol over driftslivet med dets sociale overbygning, repræsenterer 2. indvielse en tilsvarende kontrol over selve det astrale følelsesliv. Naturligvis kan man sige, at drifterne er en del af følelseslivet, men det er primært rettet mod fysisk sansning, for det er i den fysiske verden, vi har brug for at overleve og videreføre arten. I de indre verdener er vi udødelige.

Med følelseslivet mener vi altså i højere grad de mange astrale strømninger og modsætningspar, vi normalt er fuldkommen identificeret med og opslugt af. Kærlighed og had, tryghed og utryghed, forventning og angst, opstemthed og depression, jalousi, misundelse og forfængelighed er alt sammen tilstande, der fylder vores liv og bestemmer vores reaktioner. De er baseret på en fundamental egoisme og selvoptagethed, som er årsagen til, at vi har kunnet klare os i tilværelsen.

Men nu har menneskeheden gennem sin sociale udvikling skabt mulighed for, at vi kan overleve uden at være så egoistiske, og derfor kan det enkelte menneske nu bearbejde dette aspekt af sin natur og blive endnu mere socialt og humanitært. 2. indvielse er det afgørende slag mod denne urgamle egoisme og det første skridt mod gruppebevidsthed.

Forskellen på de to første indvielser er primært mental fokusering. Hvor mennesket omkring 1. indvielse drives af sine emotionelle længsler og drømme, kræver 2. indvielse en målbevidst, mental koncentration om karakterudvikling, motivbehandling og tjeneste. Hertil kommer systematisk studium og meditation, som fører til udvikling af esoteriske eller metafysiske kræfter, dvs. evnen til at materialisere tankeformer i den fysiske verden, tankeformer som vedrører det planetariske tjenestearbejde for menneskeheden og den indre verdensstyrelse.

”Teknisk” betyder 2. indvielse at hjertecentret gennem gruppebevidsthed for alvor begynder at åbne sig og modtage en del af den sublimerede energi fra solar plexus centret, hvorigennem følelseslivet og egoismen kommer til udtryk.

Som vi har set, er de to første indvielser primært disciplinære, dvs. de vedrører kontrollen med og beherskelsen af den ”lavere” natur. Derfor betragter den indre verdensstyrelse dem som indvielser ”på tærsklen” og først 3. *indvielse* som den virkelige begyndelse på det åndelige liv. For 3. indvielse indebærer en radikal og principiel ændring af hele bevidsthedsaspektet. Der er ikke længere tale om et ”almindeligt” menneske, som blot er blevet mere helstøbt og velfungerende – der er tale om en egentlig ”skikkelsesforvandling”.

Gennem en dynamisk mental koncentration om det væsentlige i tilværelsen og en total tilsidesættelse af uvæsentlige, personlige reaktioner lykkes det disciplen at kontrollere sit ”lavere”, konkrete tankeliv og maksimere personlighedens integration. Dermed opbygges der så stort et kraftfelt i bevidstheden, at det bliver muligt at trække ”gnisten” eller bygge ”lysbroen”²⁰ ind til selve sjælen i kausallegemet.

”Teknisk” set kommer der forbindelse fra det laveste til det højeste center, idet rodcentrets personlige vilje eller selvopholdelsesdrift sublimeres til åndelig vilje, som udtrykkes gennem hovedcentret. Det fører til bevidsthedskontinuitet, dvs. samtidig bevidsthed i den fysiske, astrale og mentale verden. Dermed forsvinder skellet mellem liv og død, søvn og vågentilstand, og mennesket er ikke længere en personlighed, der har en sjæl – mennesket er en sjæl, som udtrykker sig gennem en lysende, uselvisk og gruppebevidst personlighed. Dette er, med bibelske ord, ”forklarelsen på bjerget”, hvor 1. og 2. indvielse er henholdsvis ”fødslen i krybben” og ”dåben i Jordanfloden”.

²⁰ ”Antahkaranaen”, som den hedder på sanskrit.

4. *indvielse* tages i det sidste liv, hvor mennesket er fysisk inkarneret. Hele essensen af den planetariske udvikling i de 3 verdener overføres til det højere, åndelige selv fokuseret i det buddhiske legeme, mens kausallegemet ”brænder op” og de tre ”lavere”, permanente enheder sprænges indefra. Det er sjælens ”mørke nat”, for her opgiver bevidstheden det, som i årmillioner har været den indre guddom, sjælen, og træder ind i den ukendte, åndelige verden.

Samtidig afvikles de sidste karmiske elementer, og det betyder, at det ofte er en uhyre lidelsesfuld inkarnation, hvor det helt uselviske og åndeligt motiverede mennesket møder misforståelse, forhånelser, fornægtelse og ofte må ofre sit liv – symbolsk eller bogstaveligt. Det er den bibelske ”korsfæstelse”, hvor Jesus yder det totale offer for en uforstående og brutal offentlighed.

Hvor 3. *indvielse* kan opfattes som evolutionens kulmination, og mennesket aflægger sin ”sven-deprøve”, tager det ved 5. *indvielse* endelig afsked med menneskestadiet og bliver en ”mester”. Det har færdigudviklet ikke alene sit buddhiske men også sit atmiske legeme og er nu fuldendt, hvad angår menneskelige egenskaber.

Bibelsk svarer denne *indvielse* til opstandelsen og himmelfarten. Mennesket har gennemført sin lange pilgrimsrejse og er nu nået hjem til ”Faderen i himlen”, monaden, der udtrykker sig gennem sin åndelige vilje, atma, sin rene kærlighed og visdom, buddhi, og sin aktive, åndelige intelligens, manas.

I vor tid tager så mange mennesker 1. *indvielse*, at man ligefrem taler om, at menneskeheden som helhed er ved at passere denne tærskel. Det betyder langt fra, at de fleste mennesker er på vej mod 1. *indvielse*, for der er stadig langt mellem de *indviede*. Det betyder, at der er så mange *indviede*, at de er i stand til for alvor at præge samfundslivet – vi er ved at nå det, man kalder den ”kritiske masse”. Denne udvikling kommer til udtryk i en voksende bevidsthed om fysisk sundhed, vegetarisme, jogging, sport, økologi og personlig udvikling. Derfor vil det være naturligt at slutte dette afsnit med den tibetanske mester, Djwhal Khuls ”tommelfingerregel” for de to første *indvielser*.

Han siger, at alle, der virkelig holder af deres medmennesker, interesserer sig dybtgående for humanitære og åndelige sammenhænge og samtidig arbejder bevidst og vedholdende med deres karakterudvikling, har taget 1. *indvielse*. Med hensyn til 2. *indvielse* siger han, at alle, der tydeligt har disse tre kendetegn og desuden er udpræget mentalt polariseret, har taget eller er ved at tage 2. *indvielse*. Og her skal man huske, at der med mentalt polariseret ikke menes intellektuel. Der menes, at man ser tilværelsen fra et åndeligt og filosofisk synspunkt og træffer alle væsentlige beslutninger i livet på basis af denne holdning.

Med denne ”opskrift”, og en rimelig grad af oprigtig selverkendelse, skulle enhver være i stand til at vurdere sin position på udviklingsvejen og dermed finde ud af, hvad der er det næste skridt fremad, og hvilken form for tjenestearbejde det indebærer.

DEN INDRE VERDENSTYRELSE

Som omtalt i afsnittene *Gruppensjæle & Individualisering* og *De syv rodracer* ankom der til kloden for omkring 18½ millioner år siden et antal meget højtudviklede, åndelige væsener – de såkaldte ”flammeherre”. Lederen var, og er den dag i dag, *Sanat Kumara*, en personificering af selve den planetariske logos.

Årsagen har forbindelse med nogle begivenheder langt tilbage i planetsystemet historie, som det fører for vidt at komme ind på her, men man kan sige, at Sanat Kumaras og hans medarbejders tilstedeværelse giver dem mulighed for at påvirke evolutionen langt mere direkte, end hvis de befandt sig andre steder i systemet. Det er nødvendigt, fordi vores planetsystems udvikling ved de omtalte begivenheder blev sat tilbage i forhold til de andre systemer, og vi derfor har noget at ”indhente”, hvis vi skal yde det planlagte bidrag til hele solsystemet.

Ved ankomsten slog flammeherrerne sig ned et sted i den nuværende Gobiørken i Mongoliet, og her etablerede de deres ”brændpunkt”, der kaldes *Shamballa*. Det og de væsener, som ”bor” der, findes i stofformer helt ”ned” til fysisk æterisk stof, men som regel fungerer de udelukkende i ”højere”, åndelige sfærer.

De grundlagde en slags *indre verdensstyrelse*, der udsender de primære energiimpulser, som fører evolutionen fremad mod de planlagte mål til de planlagte tider, og som rummer de ”arketypiske”²¹ modeller af eller prototyper på alle de planlagte former, hvad enten det er individuelle livsformer, kulturstrømninger eller hele civilisationer.

Men de griber ikke direkte ind i forløbet, og den praktiske realisering af planen afhænger således af reaktionerne i de forskellige naturriger – især menneskeriget. Derfor har vi mulighed for at fremskynde eller forsinke udviklingen inden for visse rammer, selvom evolutionen på langt sigt vil nå sine mål med usvigelig sikkerhed.

Generelt kan man sige, at det fænomen, vi kalder ”civilisation”, er udtryk for hvor stor en del af evolutionsimpulsen, menneskeheden til enhver tid er i stand til at opfatte og realisere. Den indre verdensstyrelse findes i to afdelinger, og det giver os følgende opstilling af klodens 3 primære energicentre:

1. *Shamballa*, hoved- eller kroncentret, evolutionsimpulsens, kraftens og viljens center.
2. *Hierarkiet*, hjertecentret, evolutionsplanens, den åndelige kærligheds og visdoms center.
3. *Menneskeheden*, hals- eller strubecentret, realiseringens, intelligensens og aktivitetens center.

Her kan vi i øvrigt nævne, at de resterende fire centre er den nye verdenstjenergruppe²² – pandecentret, dyreriget – solar plexus centret, planteriget – sakralcentret og mineralriget – rodcentret. Men vi vil i dette afsnit udelukkende beskæftige os med *Shamballa* og *Hierarkiet* og den rolle, de spiller i den planetariske husholdning.

²¹ Af græsk: ”Archetypos - den første form”. Esoterisk bruges ordet arketype om de åndelige energistrukturer eller ”former”, som ligger til grund for evolutionen. Det er altså en helt anden anvendelse af ordet end C. G. Jungs.

²² Den nye verdenstjenergruppe vil blive beskrevet i et senere afsnit.

Shamballa kendes også som ”centret hvor Guds vilje er kendt”, og det er en uhyre præcis betegnelse, for den udtrykker begge aspekter af centrets funktion. I første omgang er det stedet, hvor Sanat Kumara ”opholder” sig, og han er det nærmeste, vi kommer det bibelske begreb ”Gud”, ”Den gamle af dage”. Men dermed er det også stedet, hvor impulserne fra resten af solsystemet modtages og således også viljesimpulserne fra Sollogos, det ”højeste” gudsbegreb i systemet.

Sanat Kumara er ”verdens indre konge”, og vores eventyragtige eller mytiske opfattelse af en konge har i virkeligheden sin rod i dette væsen, for den kugle, han holder i sin ene hånd, er jordkloden, mens sceptret i den anden hånd er et fænomen, man kalder ”kraftstaven”, det redskab hvormed Sanat Kumara formidler højere, interplanetariske energier.

I sit ”råds-kammer” har han sine nærmeste medarbejdere, de *tre kumaraer* eller *aktivitetsbuddhaer*. De fungerer som hans tre primære centre og formidler al energi, der bruges på planeten. Egentlig er der seks kumaraer, men de beklæder de tre styrende poster på skift, efterhånden som de forskellige energipåvirkninger ændrer sig.

Derudover tæller ”råds-kammeret” de *fire maharajaer*, dvs. de fire karmiske herrer som sørger for, at vores planetsystem udvikler sig i overensstemmelse med de højere, kosmiske love.

Hierarkiet eller *Det Store Hvide Broderskab*, som det også kaldes, udgør resten af den indre verdensstyrelse. I Bibelen kaldes det for ”De helliges samfund”. Det fungerer som mellemed mellem Shamballa og de naturriger, som udvikler sig på kloden. Hierarkiet har fire hovedfunktioner:

1. At opfange den rene energiimpuls fra Shamballa, formulere den som en evolutionsplan og overføre den til resten af verden.
2. At udvikle selvbevidsthed i menneskeriget.
3. At udvikle bevidsthed i de undermenneskelige riger.
4. At virke som ansporende eksempel for menneskeheden.

Traditionelt siger man, at Hierarkiet består af 63 medlemmer, hvoraf 49 har en fysisk krop. De bor i forskellige centre rundt om på kloden. På nuværende tidspunkt befinder det vigtigste center sig i Himalayabjergene på den tibetanske side af grænsen til Indien. Men selvom man ved i hvilket større område, de bor, er de helt umulige at finde for andre end dem, de selv ønsker skal opsøge dem i deres fysiske skikkelse.

Funktionsmæssigt er Hierarkiet delt i syv *departementer*, som tilsammen varetager styringen af hele kloden. Dem vil vi beskæftige os mere med i næste kapitel, der handler om Hierarkiets medlemmer – visdommens mestre. Men da de ikke hverken må eller vil gribe direkte ind i udviklingen, virker de gennem inspirative idestrømninger, som de sender ud over kloden. Det betyder, at mennesket har en ukrænkelig, fri vilje, for kun gennem den kan vi gøre de dyrekøbte erfaringer og udvikle den skelneevne, der sætter os i stand til at realisere vores monadiske potentiale.

Selvom Hierarkiet eller Det Store Hvide Broderskab er genstand for en stigende interesse hos stadig større dele af menneskeheden, vil dets virkelige betydning aldrig blive helt forstået, før mennesker erkender tre ting:

1. At Hierarkiet som helhed repræsenterer en syntese af energier og kræfter, der styres bevidst med henblik på at fremme den planetariske evolution – dvs. udviklingen i mineral-, plante-, dyre- og menneskeriget.
2. At disse energier og kræfter kommer til udtryk gennem de store individualiteter, som udgør Hierarkiet, og forbinder det med et endnu større hierarki, nemlig Solens hierarki.²³ Vores Hierarki er med andre ord en miniatureudgave af dette større solhierarki, hvis medlemmer manifesterer og styrer alle planetsystemerne, de syv ”hellige” og de fem ”ikke-hellige”.

²³ Der findes en oversigt over Solens og planetens hierarki i næste afsnit.

3. At det planetariske Hierarki består af dem, som har overvundet stofverdenernes fristelser og nået menneskerigets mål ad netop den vej, alle mennesker må gå. Disse åndelige individualiteter, disse adepter eller mestre har kæmpet sig gennem det fysiske, astrale og mentale plan. De har taget hvert eneste skridt på udviklingsvejen, gennemlevet hver eneste menneskelig erfaring og overvundet alle vanskelighederne. De kender derfor menneskelivet ud og ind og ved af egen erfaring, hvordan udviklingen foregår i praksis.

Når menneskeheden har erkendt disse sandheder og er begyndt at realisere deres konsekvens, dvs. at arbejde sammen med Hierarkiet på en bevidst og praktisk måde, er der mulighed for, at nogle af dets medlemmer på ny kan begynde at leve og arbejde blandt mennesker, som de gjorde i dele af den atlantiske periode.

Det kan blive den "fredens, stilhedens og retfærdighedens cyklus", som er forudsagt i mange hellige skrifter – tusindårsriget, hvor "for jer, der frygter mit navn, skal retfærdighedens sol stråle frem, under dens vinge er der helbredelse".²⁴

Disse egenskaber har H.P. Blavatsky beskrevet på følgende måde: "Der er ingen fare, som uforfærdet mod ikke kan overvinde. Der er ingen prøve, som pletfri renhed ikke kan bestå. Der er intet problem, som et stærkt intellekt ikke kan løse. Til dem, der når målet, er der en belønning, som ikke kan beskrives: Magten til at velsigne og frelse menneskeheden. For den, der fejler, er der andre liv, hvori det kan lykkes".

²⁴ Bibelen: Malakias' bog, 3:20 (i oversættelse fra 1992).

VISDOMMENS MESTRE

Vi har set, at der er en indre verdensstyrelse, og at den oprindelig blev grundlagt af væsener, som kom til kloden for millioner af år siden. Omkring midten af den atlantiske epoke indførte disse væsener den avancerede udviklingsmetode, vi har beskrevet som indivielsesvejen.

Det var netop ved den lejlighed, at ”døren” til dyreriget blev lukket, for at forhindre tilstrømningen af flere nye individualiserede mennesker – mennesker, som skulle i gang med at lære de helt enkle og grundlæggende ”lektier” og dermed ville holde menneskeheden samlede udvikling tilbage.

Ud over hensynet til evolutionen på Jorden var der også en anden grund til, at verdensstyrelsen indførte indivielsesvejen, nemlig at en del af de væsener, som var kommet til Jorden i lemurisk tid blev kaldt bort igen, fordi der var brug for deres tilstedeværelse andre steder.

Det betød, at der blev ledige pladser i verdensstyrelsens hierarkiske opbygning. De øverste poster blev besat gennem almindeligt ”avancement”, men tilbage var der en række ubesatte pladser på ”laveste” niveau. De måtte udfyldes med mennesker fra jordevolutionen, og det nødvendiggjorde en ekstremt hurtig udvikling af de mest fremskredne mennesker gennem indivielsesvejen.

Denne udvikling har stået på lige siden, med det resultat at så godt som hele Hierarkiet i dag består af højtudviklede mennesker fra vores eget planetsystem. Shamballas ”rådskammer” består stadig af væsener udefra, og det vil være nødvendigt lang tid endnu, for Sanat Kumara har en udviklingsgrad, der er lige så langt fremme i forhold til en mesters, som dennes er i forhold til et nyligt individualiseret menneske.

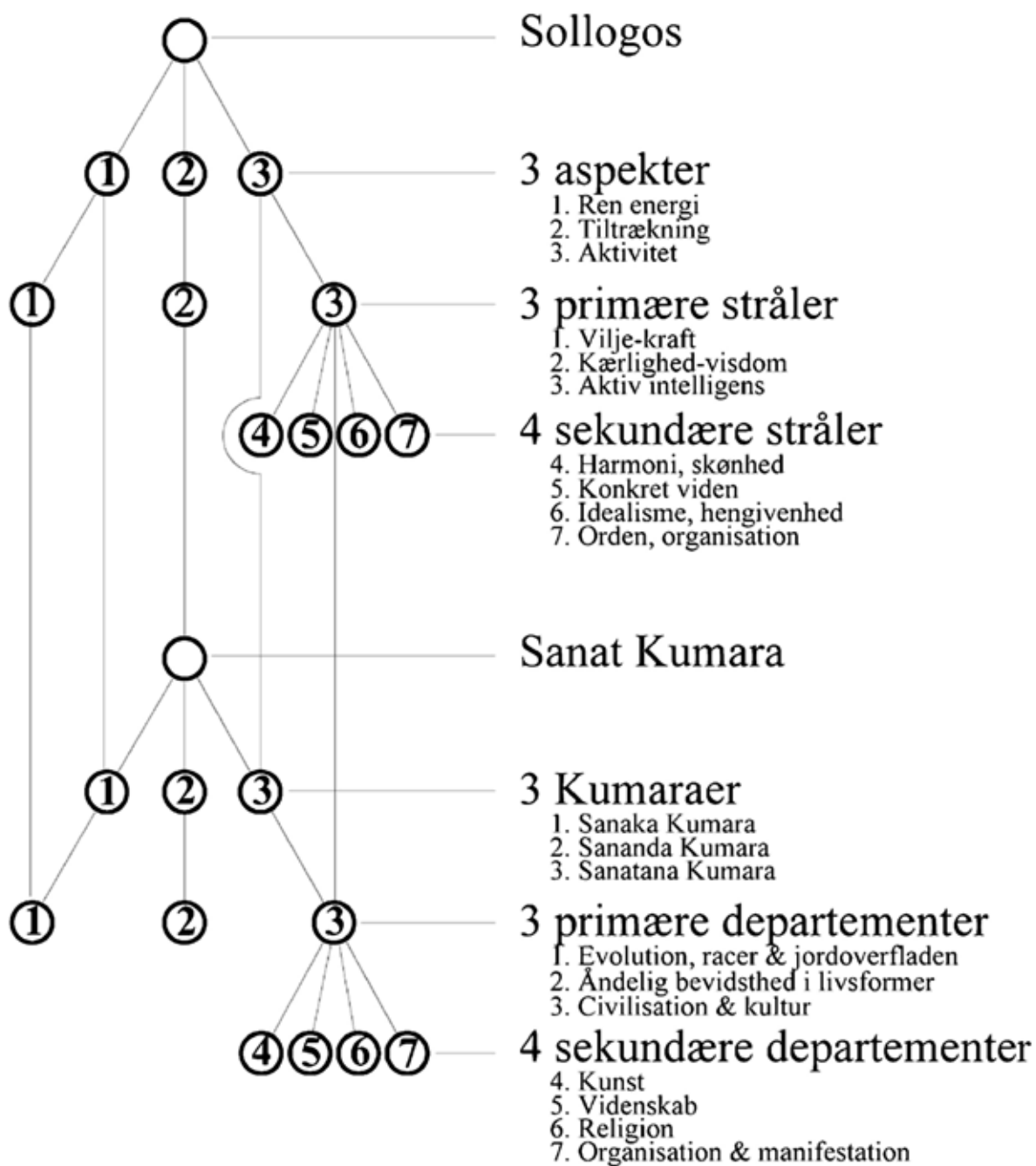
I det følgende vil vi udelukkende beskæftige os med disse jordiske bidrag til verdensstyrelsen, og ikke Shamballas medlemmer, for det er Hierarkiets eller Det store hvide broderskabs formulering af evolutionsplanen, menneskeheden har til opgave at realisere.

Som nævnt i forrige afsnit, er Hierarkiet delt op i syv departementer, der hver især udfylder en bestemt funktion i den planetariske husholdning. På illustrationen ser vi disse syv departementer og deres relation både til Sanat Kumara og hans tre primære medarbejdere – dvs. størstedelen af Shamballa, og til hele solsystemets hierarki.

Som det ses, svarer de syv departementer til det, man kalder de syv stråler og hvert departements funktion er nøje forbundet med den tilsvarende stråles egenskaber eller ”kvalitet”. Men det vil, som sagt, føre for vidt at berøre disse stråler nærmere i denne introduktionsbog, og læserne må derfor nøjes med de oplysninger, der kan udledes af departementernes funktion.

De syv departementer er ikke helt ligestillede, for tre af dem har primære funktioner, svarende til de tre grundlæggende aspekter af alle levende væsener, mens de sidste fire er underlagt det 3. store departement og repræsenterer sider eller aspekter af dets virksomhed.

Vi kender ikke ret mange af Hierarkiets medlemmer, men vi vil nævne de væsentligste skikkelser i hvert departement og give en kort beskrivelse af deres funktion. Generelt kan man sige, at en leder af et primært departement er en indiviet af 7. grad, altså to grader over en mester, mens en leder af

Solens og planetens hierarki

1. *departement* er beskæftiget med manifestationen af selve livskraften i fysiske menneskeformer. Det er altså rodracernes og manuernes departement. I den nuværende fase ledes det af den 5. eller indoeuropæiske races overhoved, Vaivasvata manu, som overtog embedet efter den atlantiske races leder, Chakshusa manu, og på grund af arbejdets karakter kaldes han evolutionens herre.

Han er omkring to meter høj og optræder med løveagtig værdighed. Han har bølgende, brunt hår og skæg, og hans ansigt er myndigt med brune, gennemborende øjne, der udtrykker en helt ubeskrivelig klarhed og styrke.

25 Af sanskrit: "Herre" eller "mester".

Foruden rodracens underracer manipulerer han også jordskorpens udseende, så den passer med planerne for de forskellige kontinenter. Til daglig er han beskæftiget med storpolitiske forhold og påvirker gennem store idestrømninger regeringsledere og statsmænd med henblik på at skabe de optimale betingelser for de forskellige mennesketyper.

Alting er planlagt tidsaldre frem og fungerer i ordnede cyklusser inden for det karmiske mønster – intet er overladt til tilfældigheder.

Hans nærmeste medarbejder er chohanen Morya, som har påtaget sig hvervet som manu for den næste rodrace. Han er særlig velkendt, fordi han er den ene af de to mestre, som gav impulsen til dannelsen af Det Teosofiske Samfund i 1875.

2. departement varetager udviklingen af åndelig bevidsthed i Manuens racetyper – blandt andet gennem de store verdensreligioner. Det ledes af den skikkelse, der i Vesten kendes som Kristus, i Østen som herren Maitreya eller bodhisattvaen, og som muslimerne kalder Imam Madhi. Han overtog embedet efter Gautama Buddha, og på grund af sin funktion kaldes han også ”verdenslæreren”.

Han har en lys eller ”hvid” krop af keltisk oprindelse. Hans ansigt er meget smukt med violette øjne, et blidt men stærkt udtryk og et fortryllende smil. Håret er bølgende rødgult til skuldrene, og ansigtet kantes af et lille spidst skæg. Dagligt står han under et stort fyrretræ i sin have og velsigner verden med opløftede arme.

Hans første optræden på verdensscenen efter Buddha er i skikkelse af Krishna, der udtrykker sig gennem et af Indiens største esoteriske værker *Bhagavad Gita* eller *Herrens sang*. Men bedst kender vi ham som den individualitet, der overskyggede sin discipel Jesus de sidste tre år af dennes liv i Palæstina for et par tusind år siden.

Hans nærmeste medarbejder er chohanen Kuthumi, som vil overtage embedet, når Kristus har afsluttet sin mission på Jorden. Han er den anden af de to mestre, der tog initiativet til teosofiens udbredelse og grundlæggelsen af den teosofiske bevægelse. Han var C.W. Leadbeaters og Alice A. Baileys mester, og hans nærmeste discipel gennem hundredvis af år er den tibetanske mester Djwhal Khul, som på hans vegne har givet os størstedelen af den esoteriske læres fundament gennem H.P. Blavatsky og Alice A. Bailey.

3. departement har ansvaret for hele den skabende virksomheds område, den intelligente aktivitet som fører til manifestationen af menneskelige civilisationer med deres kulturstrømninger. Det ledes af mahachohanen,²⁶ som har beklædt embedet i adskillige millioner år og på grund af arbejdets karakter kaldes civilisationens herre. Gennem sit eget og de fire sekundære departementer styrer han alle menneskets aktiviteter i de mange forskellige samfundsformer.

Han har en indisk krop og klæder sig ofte i hvide gevandter og turban. Han er høj og mager, udtrykker styrke som hærdet stål, fleksibelt og bøjeligt, og taler i korte sætninger som uigenkaldelige forordninger. Ansigtet er smalt med ørnenæse, firkantet hage uden skæg, en beslutsom mund og en skarp profil. Øjnene er dybe, gennemborende og afspejler tidernes kundskab og visdom. Han vurderer en situation med et enkelt blik, og for ham ligger fremtiden som en åben bog.

Hans nærmeste medarbejder er chohanen Venetianeren. Han realiserer en stor del af mahachohanens planer, og for ham er kulturbevægelser i deres helhed som levende historiske enheder i fortid, nutid og fremtid. I skikkelse af Plotin grundlagde han omkring 250 e.Kr. den neoplatoniske skole, der kombinerede Platons idealisme med Østens mystik.

Men ifølge Tibetaneren er det *3. departement* i vor tid blevet overtaget af den ungarske chohan Rakoczy, som indtil for nylig var leder af det *7. departement*. Han er altså den nye mahachohan.

²⁶ Af sanskrit: ”Maha - stor” og ”chohan - herre”. Altså den ”store herre”.

Disse 3 departementschefer har det overordnede ansvar for evolutionen på Jorden. De arbejder nært sammen, og har daglig kontakt med Sanat Kumara i Shamballa. Alle planer udklækkes i deres bevidsthed, før de realiseres.

4. *departement* er beskæftiget med det aspekt af samfundslivet, vi kalder kunst. Det ledes af chohanen Serapis, en høj og lys ”græker” med et asketisk ansigt uden skæg, blå øjne og rødgyldent hår.

En af hans nærmeste medarbejdere er mesteren P.,²⁷ der opholder sig i Amerika og primært er beskæftiget med de forskellige psykologiske skoler og deres udvikling frem mod en esoterisk grundholdning.

5. *departement* varetager videnskabens funktion i samfundet og ledes af en anden ”græker”, chohanen Hilarion. Han ser yngre ud end de fleste mestre, har et smukt ansigt med en let buet næse og en bred, lav pande. Historisk kender vi han som den bibelske Paulus og senere som Iamblichos, elev af Plotin (Venetianeren) i den neoplatoniske skole i Rom.

I et forsøg på at åndeliggøre videnskabens materialisme gav han impulsen til spiritismen midt i forrige århundrede, men trak sig senere helt tilbage fra denne bevægelse, efterhånden som dens udvikling blev mere og mere betænkelig i hans øjne. Men han er stadig meget optaget af forskningen omkring oversanselige evner som clairvoyance, clairaudience, psykometri, telepati m.v.

6. *departement* beskæftiger sig med den åndelige samfundsfunktion, vi kalder religion. Det ledes af chohanen Jesus, der er så velkendt i den vestlige verdens kulturkreds. Han har en syrisk krop og er høj, mager og ”krigeragtig”. Han er meget disciplineret, med en intens renhed, jernvilje og en brændende idealisme, som ikke tåler modstand. Ansigtet er langt og smalt med sort skæg og gennemborende, blå øjne.

Historisk og bibelsk kender vi ham som Josua, Nuns søn, Jesua i Ezras tid og igen som Josua i Zakarias’ bog. I det liv tog han 3. indvielse. Så dukker han op igen som Jesus af Nazareth, hvor han de sidste tre år af sit liv jævnlige bliver overskygget af Kristus. Dette liv ender med det, der er beskrevet som korsfæstelsen, hvor han tager 4. indvielse. Endelig afslutter han sin menneskecyklus med 5. indvielse i skikkelse af Apollonios af Tyana.

I dag fungerer han som Kristus’ repræsentant i kirkesager, og især hvad angår kristendommen. På grund af sin medvirken ved stiftelsen af den vestlige verdens religion har han et særligt kendskab til denne verdensdels folk og problemer.

7. *departement* har ansvaret for den fysiske manifestation og organisation af alle de andre samfundsfunktioner. Det er altså et uhyre ”bredt” område, og det er måske grunden til, at dets leder gennem lang tid, chohanen Rakoczy, har kunnet overtage det 3. departement som helhed.

Allerede i dag er han beskæftiget med den næste, 6. rodtraces civilisation og kultur, og derfor kan vi forvente, at et af hans væsentligste arbejdsområder vil være USA, der jo også rummer De Forenede Nationers hovedsæde.

Men oprindeligt fungerede han især som Europas mester, og i den funktion kender vi ham som Sankt Alban i det 3. århundrede, Proklos i 5. årh., Roger Bacon i 13. årh., Christian Rosenkreuz i 14. årh., Hunyadi Janos i 15. årh., munken Robertus i 16. årh., Francis Bacon i 17. årh. (videnskabens ”fader”), grev Saint-Germain i 18. årh. og endelig grev Rakoczy i det 19. århundrede og videre frem.

27 Hans navn er ukendt, og ”P” er ikke forbogstavet.

DEN NYE VERDENSTJENERGRUPPE

Vi er nu kommet til det sidste afsnit i denne lille introduktionsbog. Her vil vi ikke beskæftige os med et enkelt fagområde, men prøve at afrunde emnet ved at skildre hele den åndelige bølge, som i vor tid ruller hen over planeten. For naturligvis er der en grund til, at den esoteriske lære, som i årtusinder har været skjult for offentlighedens blik, nu pludselig er kommet frem i et sådant omfang, at der i dag findes tusindvis af bøger, som beskæftiger sig med den.

Denne fremkomst har forbindelse med det største projekt, den indre verdensstyrelse har sat i gang siden individualiseringen i lemurisk tid. Projektet stiler direkte mod indførelsen af en helt ny verdensorden på alle områder af menneskelig aktivitet: Politik, opdragelse og undervisning, økonomi, kunst, videnskab, religion, sociale og humanitære projekter.

Det kommer til udtryk i de store politiske omvæltninger og den udprægede tendens til international og holistisk²⁸ tænkning, vi er vidne til i dag. Inden for dele af videnskaben siger man ligefrem, at et paradigmeskift²⁹ er på vej, dvs. en helt ny verdensanskuelse, hvor de grundlæggende begreber revideres.

Hvis vi vil forstå, hvad der er ved at ske, må vi gå nogle få hundrede år tilbage i tiden. I begyndelsen af hvert århundrede holder Hierarkiet et stort møde, hvor medlemmerne vurderer den samlede planetariske situation og ikke mindst forholdene i menneskeriget.

Ved mødet omkring 1400-tallet konstaterede de, at der i Europa var opstået en evolutionshæmmende situation, som var resultatet af det menneskelige tankesinds evne til at skille tingene ad og analysere dem. Hvor nyttig denne egenskab end er i forbindelse med f.eks. videnskabelig forskning, kan den have en tendens til separatisme, når den ikke ledsages af sin modpol, integration.

Politisk var Europa splittet op i små enheder, der bekrigede hinanden, og på det kirkelige område var dogmerne så krystalliserede og magtfulde, at de fostrede separatisme og strid overalt. Der var næsten ingen disciple, som havde forbindelse med deres egen sjæl og gennem den kunne få kontakt med Hierarkiet – ingen kunne opfatte og realisere dets planer.

Derfor besluttede mestrene at give menneskeheden en stor impuls med henblik på at fremme integrationen af det konkrete og det abstrakte intellekt – dvs. forbinde personlighedens bevidsthed i mentallegemet med sjælsbevidstheden i kausallegemet. Det førte til, at en lang række af de mest fremskredne sjæle inkarnerede og begyndte at reformere det europæiske kulturliv, dels gennem deres eget arbejde, og dels ved at samle mindre grupper der kunne formidle deres værker og indpode hierarkiske ideer i den kollektive menneskebevidsthed. Det var i sandhed en genfødsel eller renæssance, som epoken kaldes kulturhistorisk.

Arbejdet blev delt i syv store grupper svarende til Hierarkiets syv departementer. Hvis vi sammenligner de få hundrede år fra renæssancen og frem til vor tid med et tilsvarende åremål i en hvilken som helst anden epoke, vil vi se, at der er tale om en formidabel impuls, helt uden sidestykke i historien, og i virkeligheden også i hele evolutionen.

²⁸ Af græsk: "Holos - hel" og "isma - frembringelse", altså at "skabe helhed".

²⁹ Af latin: "Paradigma - mønstergyldigt eksempel". Paradigmeskift bruges om overgangen fra én forskningsmetode til en anden.

Det kan vi illustrere ved at nævne nogle få skikkelser inden for de syv primære grupper. Det kan naturligvis kun blive et meget begrænset udvalg, men det vigtigste er gennem navnene og årstallene at få et indtryk af, hvor mange fremtrædende personligheder, der egentlig levede og arbejdede i perioden fra renæssancen og frem mod vor tid:

Politik – Jeanne d’Arc (1412–31), Machiavelli (1469–1527), Oliver Cromwell (1599–1658), Frederik den store (1712–86), Napoleon (1769–1821) og politikerne omkring den franske revolution (1789–99).

Religion – De katolske mystikere, lutheranerne (Luther 1483–1546), calvinisterne (Calvin 1509–64), huguenotterne (de franske calvinister) og metodisterne (John Wesley 1703–91).

Videnskab, teknologi og opdagelsesrejsende – Kopernikus (1473–1543), Paracelsus (1493–1541), Bruno (1548–1600), Galilei (1564–1642), Kepler (1571–1630), Harvey (1578–1657), Newton (1642–1727), Lavoisier (1743–94), Humboldt (1769–1859), Darwin (1809–82), Columbus 1451–1506) og Vasco da Gama (1469–1524).

Kunst – Shakespeare (1564–1616), Goethe (1749–1832), Dostojevskij (1821–81), Leonardo da Vinci (1452–1519), Michelangelo (1475–1564), Rafael (1483–1520), Velazquez (1599–1660), Rembrandt (1606–69), J. S. Bach (1685–1750), Beethoven (1770–1827) og Wagner (1813–83).

Filosofi – Erasmus (1469–1536), Thomas More (1478–1535), Francis Bacon (1561–1626), Descartes (1596–1650), Spinoza (1632–77), Locke (1632–1704), Leibnitz (1646–1716), Berkely (1684–1753), Voltaire (1694–1778), Rousseau (1712–78), Kant (1724–1804) og Hegel (1770–1831).

Psykologi – (den nyeste af videnskaberne) Freud (1856–1939), Adler (1870–1937), (Jung (1875–1961) og Assagioli (1888–1974).

Økonomi – Hume (1711–76), Adam Smith (1723–90), Karl Marx (1818–83), Engels (1820–95).

På ufatteligt kort tid løftede denne impuls, gennem rækken af store personligheder og deres medarbejdere, menneskehedens mentale bevidsthedsudvikling fra middelalderens ”mørke” overtro til vore dages videnskabelige, teknologiske og på mange måder også filantropiske kultur, selvom sidstnævnte område stadig har helt åbenbare mangler.

Ved det hierarkiske møde omkring 1900-tallet konstaterede mestrene, at der var tendens til splittelse blandt de syv primære grupper. Det er en uundgåelig udvikling, når en impuls breder sig til så mange mennesker på så kort tid.

Derfor besluttede Hierarkiet at samle hovedgrupperne til én, stor gruppe – *Den Nye Verdens-tjenergruppe*. Det er ingen organisation med hovedkvarter, præsident og regulativer, men en bevægelse som omfatter mennesker med en bestemt holdning eller indstilling.

Den består af åndeligt og humanitært orienterede mennesker, som er karakteristiske ved telepatisk kontakt med deres egen sjæl, hinanden og Hierarkiet, og ved deres evne til en abstrakt, holistisk tænkning, som nedbryder alle skel og fører til tolerance og samarbejde.

Medlemmerne kommer fra alle lande, racer og aktivitetsområder og omfatter politikere, økonomer, sociale arbejdere, videnskabsmænd, kirkefolk, undervisere og mange flere. De virker overalt som integrerende faktorer, der fremmer samarbejde og gode menneskelige relationer. De er hverken for eller imod eksisterende regeringer, organisationer eller enkeltpersoner. De angriber eller forsvare ingen, fordi de erkender, at kritik og konkurrence fører til konflikt og separatisme. Derfor understreger de til enhver tid ligheder og overensstemmelser.

De har en international opfattelse, men tilpasser sig lokale forhold. De tænker globalt men handler lokalt. De fremsætter ikke dogmer og lægger ikke vægt på personlig autoritet. Så derfor kan man sige, at alle, der bygger bro mellem mennesker og fremmer broderskab, tilhører denne gruppe, hvad enten de ved det eller ej.

Den Nye Verdenstjenergruppe repræsenterer altså en samlet hierarkisk impuls, men dens virksomhed fordeler sig helt naturligt på de tre primære departementer:

1. departement har til opgave at vække en generel erkendelse af alle nationers politiske og økonomiske afhængighed af hinanden. I dag er der ingen større problemer, som ikke er globale, og national egoisme er en hindring for de enkelte landes økonomiske og kulturelle vækst – det betaler sig simpelthen ikke. Derfor er samarbejde og international bevidsthed en nødvendighed.

2. departement skal skabe grundlaget for en ny, universel verdensreligion gennem en tilnærmelse mellem Østen, Mellemøsten og Vesten. Den nye religion vil ikke blive et kompromis mellem eksisterende religioner. Den vil være en helt ny fremstilling baseret på den esoteriske lære, men det er en forudsætning, at de nuværende verdensreligioner er åbne og tolerante nok til, at den kan udbredes over hele kloden.

3. departement har til opgave at udvide menneskehedens bevidsthed generelt og skabe accept af de indre verdener og deres funktion. Det vil føre til en erkendelse af livet efter døden, evolution, reinkarnation og karma. Arbejdet sker gennem videnskabelig opdragelse og undervisning og har aldrig været så effektivt som i dag.

Det er det trefoldige arbejde, vi er vidne til i dag, men det er alt sammen kun forberedelser til en endnu større begivenhed, nemlig den fysiske tilsynekomst af nogle af Hierarkiets medlemmer under ledelse af den individualitet, vi i Vesten kender som Kristus – det religionerne kalder verdenslærerens eller avatarens³⁰ genkomst.

Stridighederne mellem ”lysets” og ”mørkets” kræfter i den atlantiske tid blev aldrig rigtig afgjort, og det var grunden til, at Hierarkiets medlemmer trak sig tilbage fra fysisk kontakt med menneskeheden i årtusinder. Men første og især anden verdenskrig var det endelige opgør, og denne gang vandt lysets kræfter en overvældende sejr. Dermed blev så stor en del af den negative planetariske karma afviklet, at det på ny er muligt for nogle af Hierarkiets medlemmer at deltage i det fysiske samfundsliv.

Betydningen af denne begivenhed kan næppe overvurderes i dag. Det vil føre til ”tusindårsriget”, en lang periode med dynamisk verdensfred og kreativitet i en hidtil ukendt målestok – et gigantisk ”kvantespring” i menneskelig og planetarisk bevidsthed. Men naturligvis er det ikke alle ”kræfter”, som er glade for disse udsigter, og de forsvarer deres urgamle monopol på magt og ejendom.

Det er det, der kommer til udtryk i de mange uroligheder, medierne rapporterer. Men vi må samtidig være opmærksomme på, at disse medier altid præsenterer os for et tendentiøst udvalg, hvor der er lagt vægt på det sensationelle og ikke det almindelige. Der er ingen journalistisk nyhed i at fortælle, at fem milliarder mennesker havde en fredelig og hyggelig aften foran fjernsynet.

Vi vil derfor slutte dette afsnit og denne bog med en tekst, den tibetanske mester Djwhal Khul skrev gennem sin sekretær, Alice A. Bailey, i 1940'erne. Teksten er stykket sammen af flere forskellige citater og har derfor mere end én kilde:

30 Af sanskrit: ”Avatara – nedstigning” (i kødet), eller ”den der skal komme”.

”Fra alle nationer i verden samles og udvælges de, ikke af Hierarkiet men af deres egen evne til at reagere på de åndelige impulser i vor tid. De træder frem, ikke drevet af personlige ambitioner, men på grund af den uselvviske karakter af deres tjenestearbejde. De finder vej til toppen i alle den menneskelige videns departementer, ikke fordi de højrosted gør krav på opmærksomhed omkring deres ideer, opdagelser og teorier, men fordi de er så omfattende i deres udsyn og vidtspændende i deres fortolkning, at de ser Guds hånd i alt, hvad der sker, hans præg på alle former, og hører hans tone lyde gennem alle kommunikationskanaler mellem den indre virkelighed og den ydre form. De tilhører alle racer, taler alle sprog, og dyrker alle religioner, videnskaber og filosofier. De er karakteristiske ved evnen til syntesedannelse og en høj intellektuel udvikling. De anerkender ingen anden autoritet end deres egen sjæl, ingen anden herre end den gruppe de tjener og hele menneskeheden. De er ikke omgivet af barrierer, men styres af tolerance, sund fornuft og proportionssans. De ser med åbne øjne på verden og finder dem, de kan hjælpe og undervise. De anerkender deres ligemænd, genkender hinanden når de mødes og står skulder ved skulder i arbejdet med at frelse menneskeheden. Det spiller ingen rolle, at deres terminologi, deres fortolkning af symboler og skrifter varierer. De ser deres gruppemedlemmer på alle områder af samfundslivet – politik, videnskab, religion og økonomi – og de rækker hånden frem til venskab. De anerkender også dem, der er højere oppe på evolutionsstigen, hilser dem som lærere og prøver fra dem at få det, de så ivrigt søger at udbrede.”³¹

31 Primært *A Treatise on White Magic*, s. 398-401.

LITTERATURFORTEGNELSE

- Bailey, Alice A: *En afhandling om kosmisk ild*, ECF³² 1996.
Bailey, Alice A: *En afhandling om hvid magi*, ECF 1985.
Bailey, Alice A: *Esoterisk Psykologi*, 1-2, ECF 1989 & 1993.
Bailey, Alice A.: *Indvielse*, ECF 1987.
Bailey, Alice A: *Kristi tilsynekomst*, ECF 1994.
Bailey, Alice A: *Hierarkiets fremtræden*, ECF 1992.
Barborka, Geoffrey: *Den guddommelige plan*, I-II, TSF³³ 1984.
Barborka, Geoffrey: *Mahatmaerne og deres breve*, SAF³⁴ 1987.
Barker, A. T: *The Mahatma Letters to A. P. Sinnett*, TPH³⁵ 1962.
Bennis, Hardy: *De Syv Stråler*, TFF³⁶ 1991.
Bennis, Marion og Hardy: *Reinkarnation og karma*, TFF 1994.
Besant, Annie: *Bevidstheden og dens udvikling*, Blytt & Lunds Forlag 1910.
Besant, Annie: *Death and After?* TPH 1977.
Besant, Annie: *Discipelskabets vej*, TSF 1905.
Besant, Annie: *I forgården*, TSF 1948.
Besant, Annie: *Karma*, TSF 1919.
Besant, Annie: *Karma - et studie*, TSF 1921.
Besant, Annie: *Livets og formernes udvikling*, TSF.
Besant, Annie: *Mennesket og dets legemer*, TSF 1923.
Besant, Annie: *Menneskets afstamning*, NTF.³⁷
Besant, Annie: *Menneskets syv principper*, Andr. Schou 1895.
Besant, Annie: *Reinkarnation*, TSF.
Besant, Annie: *The Ancient Wisdom*, TPH 1972.
Besant, Annie: *The Masters*, TPH 1985.
Besant, Annie: *Tænkeevne*, TSF 1948.
Besant, Annie & C. W. Leadbeater: *Mennesket: Hvorfra, Hvorledes og Hvorhen*, NTF 1913.
Besant, Annie & C. W. Leadbeater: *Thought Forms*, TPH 1925.
Blavatsky, H.P.: *Den Hemmelige Lære*, I-IV, Strubes 1987.
Blavatsky, H.P: *Den Hemmelige Lære*, forkortet, SAF 1987,
Blavatsky, H.P: *Hendes egne og andres erindringer*, SAF 1990.
Blavatsky, H.P: *The Theosophical Glossary*, The Theosophy Company 1973.
Hodson, Geoffrey: *Basic Theosophy*, TPH 1981.
Hodson, Geoffrey: *Fødsels mirakel*, TSF.
Hodson, Geoffrey: *Reincarnation Fact or Fallacy?* TPH 1970.

32 Esoterisk Center Forlag.

33 Teosofisk Samfunds Forlag.

34 Sankt Ansgars Forlag.

35 Theosophical Publishing House.

36 Teosofisk Forenings Forlag.

37 Norsk Teosofisk Forlag.

Hodson, Geoffrey: *The Seven Human Temperaments*, TPH 1952.

Jinarajadasa, C: *Teosofiens grunnprinsipper*, NTF 1925.

Kapel, A. T: *Theosofisk ordbog*, TSF 1925.

Kastrup, Poul: *Okkult leksikon*, Strubes 1986.

Kübler-Ross, Elisabeth: *Døden og livet efter døden*, Hans Reitzel 1988.

Leadbeater, C. W: *Astralplanet*, TSF 1983.

Leadbeater, C. W: *Chakraerne*, TSF 1986.

Leadbeater, C. W: *Clairvoyance*, TSF 1925.

Leadbeater, C. W: *Det synlige og det usynlige menneske*, TSF 1985.

Leadbeater, C. W: *Lærebog i teosofi*, TSF 1984.

Leadbeater, C. W: *The Devachanic Plane*, TPH 1974.

Leadbeater, C. W: *The Hidden Side of Things*, TPH 1977.

Leadbeater, C. W: *The Inner Life*, TPH 1978.

Leadbeater, C. W: *The Life After Death*, TPH 1973.

Leadbeater, C. W: *The Masters and the Path*, TPH 1975.

Leadbeater, C. W: *The Monad*, TPH 1974.

Leadbeater, C. W: *Usynlige hjælpere*, TSF 1988.

Moody, Raymond A: *Livet efter livet*, Borgen 1977.

Moody, Raymond A: *Mere om livet efter livet*, Borgen 1978.

Neal, Viola Petitt & Shafica Karagulla: *Gennem Forhænget*, TSF 1986.

Powell, A. E: *Astrallegemet*, SAF 1983.

Powell, A. E: *Den æteriske dublet*, SAF 1990.

Powell, A. E: *Mentallegemet*, SAF 1984.

Powell, A. E: *The Causal Body*, TPH 1972.

Powell, A. E: *The Solar System*, TPH 1971.

Ransom, Josephine: *A Short History of the Theosophical Society*, TPH 1938.

Sheldrake, Rupert: *A New Science of Life*, Paladin 1983.

Scott-Elliott, W: *Atlantis & Lemurien*, TFF 1996.

Wambach, Helen: *Livet inden livet*, Borgen 1981.

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk